

KRIKŠČIONIŲ
BENDRIJOS
TIKĖJIMO ŽODIS
LAIKRAŠTIS

Išeina kartą per mėnesį,
antrą šeštadienį.
Leidžiamas nuo
1997 m. sausio 9 d.
<http://www.evangelija.lt>

Šiame numeryje:

Stasys Pancekauskas
**Nepaliauk
tarnauti!**.....4p.

Žinau viską:
meilė.....10p.

Chris Lewis
**Kaip krikščionys
turėtų auginti
vaikus**.....12p.

Gimę pergalei.....18p.

Daina Borusevičiūtė liudija, kaip
Viešpačiui padedant įveikė vėžį.

Anželika Krikštaponienė
**Mano šeimos
istorija**.....22p.

Phillip Holmes
**Stulbinanti Dievo
malonė**.....25p.

Darius Širvys
**Išganymas pagal
K.S. Luisą**.....28p.

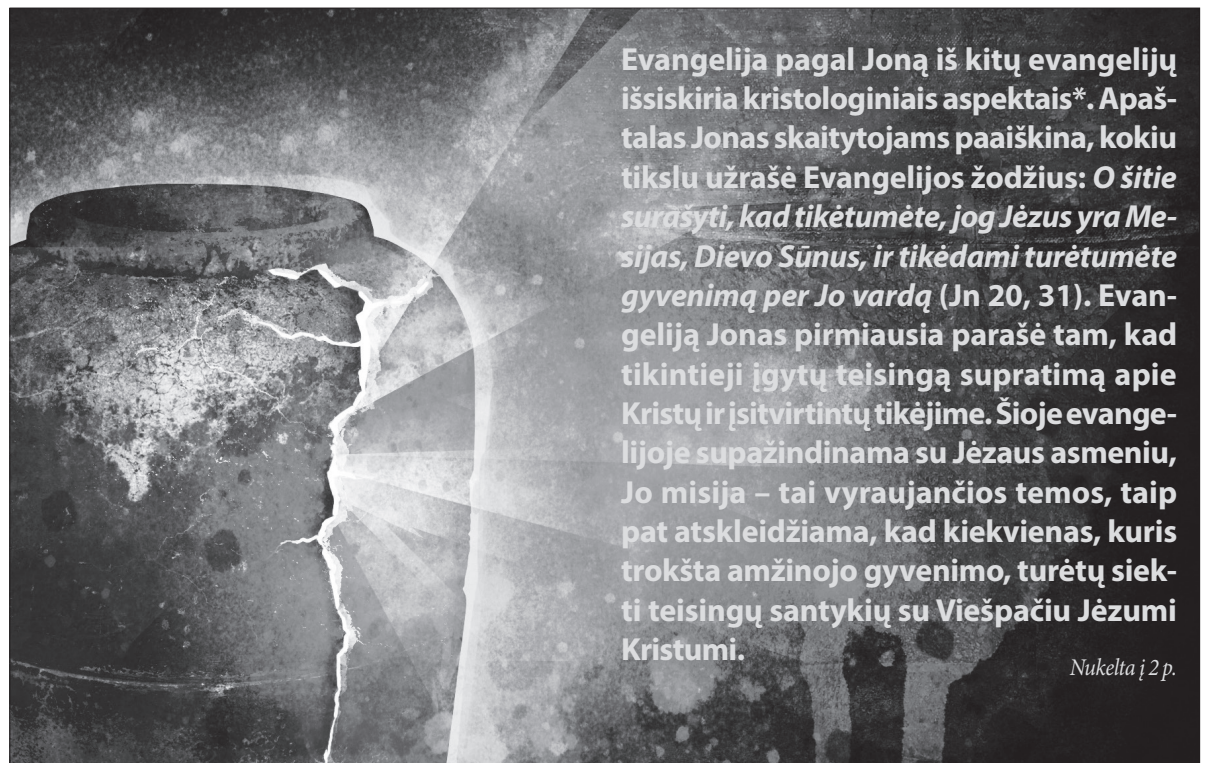
Ganytojas

Nr. 2 (444) 2016 m. vasario 13 d.

Kaina 1,50 Eur

Apie Jėzaus dieviškumą

BIRUTĖ VENTERAITIENĖ

Evangelija pagal Joną iš kitų evangelijų išsiskiria kristologiniais aspektais*. Apaštalas Jonas skaitytojams paaiškina, kokių tikslu užrašė Evangelijos žodžius: *O šitie surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per Jo vardą (Jn 20, 31)*. Evangeliją Jonas pirmiausia parašė tam, kad tikintieji įgytų teisingą supratimą apie Kristų ir įsitvirtintų tikėjime. Šioje evangelijoje supažindinama su Jėzaus asmeniu, Jo misija – tai vyraujančios temos, taip pat atskleidžiama, kad kiekvienas, kuris trokšta amžinojo gyvenimo, turėtų siekti teisingų santykių su Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Nukelta į 2 p.

Išbandymai neišvengiami

NERINGA JAKELIŪNIENĖ

Turbūt nerashme nė vieno žmogaus, kuris nebūtų patyręs sunkumų. Kol gyvename žemėje, mes jų neišvengsime ir nuo jų nepabėgsime. Vieni žmonės juos išgyvena lengviau, kiti – sunkiau. Yra ir tokių žmonių, kurie, užgriuvus sunkumams, net pakelia prieš save ranką.

Kai patikėjau Kristumi, galvojau, kad pasibaigs bėdos, vaikų ligos, bet vis daugiau pažindama Kristų ir Šventąjį Raštą pamačiau, kad sunkumai neišvengiami net ir krikščionims, kaip parašyta apaštalo Jokūbo laiške: *Mano broliai, laikykite didžiausiu džiaugsmu,*

kai patenkate į visokius išbandymus. Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas ugdo ištvermę, o ištvermė tesubręsta iki galo, kad būtumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumėte (Jok 1, 2–4).

Šventajame Rašte raginama džiaugtis, kai patenkame į išmėginimus. Bet kodėl turėčiau džiaugtis, kai man sunku, kai skauda, kai kenčia mano artimieji? Apaštalas Jokūbas žinojo, kodėl turėtume džiaugtis, – nes sunkumai užgrūdina krikščionį, užaugina vaisių, o tas vaisius yra ištvermė.

Nukelta į 4 p.

Apie Jėzaus dieviškumą

Atkelta iš 1 p.

Jėzus – tikrasis Dievas

Šiandien Jėzumi Kristumi domisi ne vien krikščionys: palankiai Jį vertina ir Juo sekti moko daugybė religijų, kultų bei sektų. Jėzaus dieviškumo klausimas yra kertinis akmuo teologijoje. Jėzaus laikymas Dievu išskiria krikščionybę iš kitų religijų bei pasaulėžiūrų. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus iš Nazareto nebūtų galėjęs išgelbėti pasaulio, jei būtų buvęs tik paprastas žmogus. Evangelistas Jonas teologiškai pagrindžia Kristaus dieviškumą. *Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas* (Jn 1, 1), – taip savo veikalą pradeda apaštalas Jonas. Ši Šventojo Rašto citata atskleidžia, jog evangelistas Jonas Jėzų iš tiesų laiko Dievu.

Jėzus yra tikėjimo objektas. Jį, kaip ir Tėvą, galime pažinti. Kiekvienas iš mūsų galime ateiti pas Jėzų ir prašyti Jo pagalbos. Dievo žodis moko paklusti Jam (Jn 14, 1. 13; 17, 3). Jėzus, kaip ir Dievas Tėvas, atsako į žmonių reikmes ir jų troškimus (Jn 4, 14; 7, 37; 6, 35. 51; 10, 11). Stipriausias Jėzaus pareiškimas, jog Jis esąs Dievas, yra užrašytas Evangelijos pagal Joną 8 skyriuje: *Pirmiau, negu gimė Abraomas, Aš Esu* (Jn 8, 58). „Šitai teigdamas, Jėzus ne tik patvirtina savo egzistavimą prieš Abraomą, bet ir tapatinasi su „Aš esu“ iš 3, 14¹, – pažymi teologas N. Geisleris.

Jėzus – vienintelis Sūnus

Vardas „Dievo Sūnus“ Biblijoje turi keletą reikšmių, bet tikrasis Dievo Sūnus buvo ir yra tik Jėzus Kristus. Jis vienintelis yra išskirtinis, ypatingas Dievo Sūnus. Tai pastebime nagrinėdami Jėzaus santykius su Viešpačiu Dievu. Evangelijoje pagal Morkų Jėzus Dievą Tėvą vadina 4 kartus, Evangelijoje pagal Matą – 23 kartus, o Evangelijoje pagal Joną Jėzus Dievą Tėvą pavadina net 106 kartus! Akivaizdu, kad Jėzaus kaip Dievo Sūnaus pristatymo idėja yra pagrindinė kristologinė mintis Evangelijoje pagal Joną. Daugybę kartų šioje evangelijoje Sūnus graikiškai vadinamas terminu *monogenes* (Jn 1, 14. 18; 3, 16. 18), kuris tradiciškai Č. Kavaliausko, K. Burbulio Naujojo Testamento vertimuose verčiamas žodžiu „viengimis“, o A. Jurėnas savo vertime vartoja žodį „vienintelis“. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra vienatinis Dievo Sūnus, ir tik Jį vieną turime tikėti bei amžinai garbinti.

Kai kuriems iš mūsų gali iškilti klausimas – ar iš tiesų Jėzus tapo Dievo Sūnumi? Jei taip, kokių momentu tai įvyko: Jo gimimo dieną, krikšto dieną ar prisikėlimo akimirka? Peršasi išvada, kad Jėzus visuomet buvo Dievas, tačiau tik įsikūnijęs tapo Dangiškojo Tėvo Sūnumi. Šventajame Rašte aiškiai pasakyta, kad Jėzus kaip Sūnus atėjo į šį pasaulį tam, kad mus išgelbėtų nuo pražūtis: *Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą* (Jn 3, 16).

Dieviškosios Jėzaus savybės

Evangelijoje pagal Joną matome, jog Jėzus save tapatina su gyvybe ir gyvenimu. Jis sakosi esąs gyvybės šaltinis (Jn 1, 4; 14, 6). Apie kiekvieną iš mūsų Viešpats Jėzus žino viską, pažįsta mūsų širdis, žino kiekvieno žmogaus ateitį (Jn 16, 30; 1, 47; 2, 24; 4, 16–19; 6, 6). Ar gali būti kokie nors dalykai, kurių Jėzus nežinotų? Kristus, kaip amžinasis Žodis, be abejo, žino tai, ką Jam reikia žinoti. Viešpats Jėzus visą pažinimą yra gavęs iš savo Tėvo. Ir dėl šios priežasties Jis yra kitoks nei Tėvas. Būdamas žmogumi, žemėje Jėzus Kristus negalėjo turėti visos pasaulio informacijos, nes Jį ribojo žmogiškas kūnas ir protas. Tačiau tapęs žmogumi Jis žinojo viską, ko reikėjo Jo misijai įvykdyti. Tarnaudamas žemėje Jėzus išsaugojo savo dieviškąjį neklystamumą. Pats būdamas Tiesa (Jn 14, 6), Jėzus Kristus niekuomet nekalbėjo netiesos.

Jėzus, kaip ir Dievas, yra tobulas. Jame yra visokių dalykų pilnatvė. Jėzus yra pasaulio Gelbėtojas (Jn 4, 42), ir Jis yra kupinas meilės (Jn 15, 13–14). Evangelistas Jonas pabrėžia, kad Jėzus darė tai, ką atlikti gali tik Dievas. Apaštalas Jonas Jėzui Kristui priskiria ir pasaulio sukūrimo darbą (Jn 1, 3). Viešpats Jėzus dovanoja žmonėms amžinąjį gyvenimą (Jn 10, 28), prikelia numirusius (Jn 11, 25; 5, 21. 28. 29). Jėzus yra teisėjas (Jn 5, 22). Jis išklauso mūsų maldas ir duoda atsakymus (Jn 14, 14). „Evangelija pagal Joną pabrėžia Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, dieviškumą“², – pažymi M. C. Tenney. Nors apaštalas Jonas labiau nei sinoptinių evangelijų autoriai atskleidė Jėzaus žmogiškąsias savybes, nėra kitos evangelijos, kurioje taip aiškiai

būtų parodytas Jo dieviškumas: *Žodis buvo Dievas* (Jn 1, 1), *Aš ir Tėvas esame viena* (Jn 10, 30), *Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą!* (Jn 14, 9). O kokie nuostabūs yra apaštalo Tomo žodžiai apie Jėzų Kristų: *Mano Viešpats ir mano Dievas!* (Jn 20, 28).

Jėzus visais aspektais buvo panašus į žmones. Dievo Sūnus nuo žemės gyventojų skyrėsi tik vienu dalyku – Jis niekuomet nenusidėjo.

Jėzus – tikras žmogus

Mokymas apie inkarnaciją akcentuoja „tapimą kūnu“ ir Jėzų įvardija kaip žmogų. Svarbiausios eilutės Evangelijoje pagal Joną apie inkarnaciją, įsikūnijimą, yra pateiktos pirmame skyriuje (Jn 1, 1–14). Jėzus buvo nuo pačios pradžios. Jis buvo visuomet. Kai Jėzus prisiėmė žmogaus pavidalą bei prigimtį ir atėjo į šį pasaulį, antrojo Trejybės asmens tapatybė nepasikeitė. Tam, kad įvykdytų Tėvo valią, Kristui reikėjo pasiaukoti bei stipriai nusizeminti. Nors Dievo Sūnaus laukė kentėjimai, Jėzus ant kryžiaus ėjo laisva valia.

Viešpats Jėzus atėjo „iš dangaus“ (Jn 6, 51). Jėzus tapo tikru žmogumi, o Jo turėtoji šlovė tapo neregima (Jn 17, 5). Įsikūnijimas turėjo išliekamąjį efektą: po prisikėlimo Jėzus tebeturi žmogiškąjį kūną ir būsimajame teisme teis žmones (Jn 5, 27). Jėzaus žmogiškumas buvo pilnas ir be jokių trūkumų: žemėje Jis turėjo tokį patį kūną, kaip ir visi žmonės (Jn 19, 34), juto troškulį (Jn 19, 28) bei skausmą. Viešpats Jėzus turėjo ir iki šiol tebeturi visas žmogiškąsias emocijas. Gyvendamas žemėje Jis patyrė tokius pačius pagundymus, kokius patiriame kiekvienas iš mūsų. Tapęs žmogumi, Jėzus turėjo norų, svajonių, pomėgių, turėjo mylimų žmonių. Jis taip pat turėjo žmogiškąją valią (Jn 6, 38). Jėzus visais aspektais buvo panašus į žmones. Dievo Sūnus nuo žemės gyventojų skyrėsi tik vienu dalyku – Jis niekuomet nenusidėjo. Evangelijoje pagal Joną randame Viešpaties Jėzaus klausimą žydams: *Kas iš jūsų gali įrodyti mane nusidėjus?* (Jn 8, 46).

Dieviškai prigimčiai nėra nieko natūresnio kaip mirtis, bet Jėzus ant kryžiaus numirė žmogiškąja mirtimi, kurią paliudijo daugybė asmenų, tarp jų ir evangelistas Jonas, nedidelė Kristų atlydėjusių moterų grupelė bei susirinkusi minia. Jėzaus mirtį patvirtino Romos kareiviai (Jn 19, 32–34). „Jis buvo palaidotas pagal visus to meto papročius ir paguldytas kape“³, – rašo teologas Normanas Geisleris.

Evangelijos pagal Joną eschatologija

Katalikų teologas A. Rubšys mano, kad Viešpaties Jėzaus pokalbis su Nikodemu yra „savitos eschatologinės sampratos pavyzdys“⁴. Jis taip pat išreiškia nuomonę, kad evangelistui Jonui gyvenimas Dievo karalystėje yra labiau dabarties tikrovė negu ateities viltis. Apaštalas Jonas Žmogaus Sūnų vaizduoja daugiau ne kaip apokaliptinį asmenį, kuris ateis įvykdyti Paskutiniojo teismo, bet kaip Tą, kuriam Paskutinysis teismas jau yra prasidėjęs Žodžio įsikūnijimu. Eschatologinių motyvų galima rasti ir Jono detalios papasakotoje Lozorius prisikėlimo iš numirusių istorijoje. Kalbėdamas su Morta, Jėzus užtikrina ją, kad jos brolis prisikels. Ir moteris atsako tikinti mirusiųjų prisikėlimu. Tuomet Viešpats Jėzus taria Mortai: *Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius* (Jn 11, 26). Visiems, kurie patiki Jėzaus auka, yra suteikiamas amžinasis gyvenimas. Žmonės be Jėzaus, nors gyvi fiziškai, yra mirę dvasiškai. O tikėjimu į Jėzų, Mesiją ir Dievo

Sūnų, jau dabar kiekvienas iš mūsų turime amžinąjį gyvenimą.

Savo evangelijoje Jonas nuolatos pabrėžia, kad Jėzus Kristus savo žodžiais bei darbais apreiškė Tėvo valią. Atsiveikindamas su mokiniais (Jn 13–17), Jėzus nemažai kalbėjo apie mirtį ir prisikėlimą. Jėzus sakosi einąs mums „vietos paruošti“ (Jn 14, 2). Evangelijoje pagal Joną skaitome, kad Jėzus pažadėjo į žemę sugrįžti antrą kartą, Jėzus taip pat išpranašauja Šventosios Dvasios atsiuntimą. Pakludamas Tėvui ir nusižemindamas iki mirties, Kristus tobulai atliko Jam patikėtą darbą (Jn 17, 4). Per Dvasią tikintiesiems yra apreiškama, kad amžinasis gyvenimas yra pažinti vienintelį tikrąjį Dievą ir Jo siųstąjį Jėzų – Mesiją (Jn 17, 2–5). Apie būsimąjį teismą Jėzus taip mokė: *Kas mane niekina ir mano žodžių nepriima, tas jau turi savo teisę; pats žodis, kurį Aš kalbėjau, nuteis jį paskutinįją dieną* (Jn 12, 48). „Šis eschatologinis pasakymas skirtas tai paskutinei dienai, kuomet bus teisiami žmonės“⁵, – pažymi G. E. Laddas.

Išvados

Evangelija pagal Joną buvo parašyta tam, kad pirmųjų krikščionių tikėjimas būtų sustiprintas. Evangelijos autorius tikriausiai sąmoningai į savo kūrinių neįtraukė daugybės palyginimų bei stebuklų aprašymų, nes troško tikintiesiems pateikti informaciją, kuri iki tol dar niekur nebuvo užrašyta. Evangelijoje apaštalas Jonas Jėzų Kristų parodo kaip Gelbėtoją, Mokytoją ir Viešpatį, – ir būtent tokį Jėzų aš pabandžiau atskleisti. Šios evangelijos tikslas buvo nupiešti tokį Jėzaus paveikslą, jog „skaitantis apie Jį galėtų

pamatyti, kad Žmogus, kuris taip kalbėjo, mokė, elgėsi, buvo ne kas kitas, bet Dievo Sūnus ir Gelbėtojas, ir tuo tikėdamas galėtų atrasti tikrojo gyvenimo paslaptį“⁶, – rašo teologas W. Barkley.

Tie, kurie patikime Jėzaus Kristaus mirtimi ant kryžiaus, įgyjame ramybę su Dievu. Mūsų širdyse apsigyvena Šventoji Dvasia, o mūsų santykiai su Dievu prisipildo meilės. Ši dieviška ramybė yra pagrindas, ant kurio ir statome savo krikščioniškąjį gyvenimą.

*Kristologija yra teologinė disciplina, nagrinėjanti Jėzaus Kristaus asmenį, misiją ir tarnystę nuo Dievo Karalystės skelbimo iki Jėzaus Kristaus nukryžiavimo, prisikėlimo, žengimo į dangų, Šventosios Dvasios atsiuntimo ir Jėzaus sugrįžimo antrą kartą.

LITERATŪROS ŠARAŠAS:

1. BIBLIJA arba ŠVENTASIS RAŠTAS. Ekumeninis leidimas. Vilnius: Lietuvos Biblijos draugija, 1999. 1534 p.
2. LEWIS, C. S. Tiesiog krikščionybė. Šiauliai: Nova Vita, 1999. 190 p.
3. MACAULAY, Randal, Barrs, Jerram. Būti žmogui. Šiauliai: Nova Vita, 2000. 151 p.
4. RUBŠYS, Antanas. Raktas į Naująjį Testamentą. D. 2: Bendrija: organizacija. Vilnius: Katalikų pasaulis, 1997. 424 p.
5. БАРКЛИ, Уильям. Толкование Евангелия от Иоанна. Т. 2. БСБ, 1985. 336 с.
6. ЛЭДД, Джордж Эддон. Богословие Нового Завета. Санкт-Петербург, 2003. 800 с.
7. ТЕННИ, Меррил С. Мир Нового Завета. Даллас, Библейская кафедра, 1988. 434 с.
8. GEISLER, Norman. Kas buvo Jėzus?: Prieiga per internetą: [žiūrėta 2012 m. balandžio 12 d.] <http://www.prizme.lt/index.php?option=com_content&task=view&id=240>

PRENUMERUOKIMĖS „GANYTOJĄ“ 2016 METAMS – TEGUL VIEŠPATS MUS GANO!

Aš pats ganyčiau savo avis ir surasiu joms poilsio vietą, – sako Viešpats Dievas. – Paklydusių ieškosiu, išsklaidytas surinksiu, sužeistas aptvarstysiu, ligotas pastiprinsiu (Ez 34, 15–16).

1 mėn. – 1,45 Eur

3 mėn. – 4,35 Eur

6 mėn. – 8,70 Eur

9 mėn. – 13,04 Eur

Lietuvos pašto skyriuose arba internetu
www.prenumeruok.lt

Išbandymai neišvengiami

Atkelta iš 1 p.

Mums reikalinga ištvermė, o ištvermė turi subręsti iki galo, kad būtume tobuli ir galiausiai nieko nestokotume. Viešpats stebi, kaip mes reaguojame ištikus negandoms, ir net negalvokime, kad Jam neskauda. Jis myli mus ir nori, kad mes visas savo viltis, skausmus, negandas atvertume Jam. Jei pasitikėsime Dievu, Jis mus išves, paguos, nuramins. Būtent tokį Viešpatį aš pažįstu.

Pamokanti Juozapo istorija

Senajo Testamento istorijos užrašytos tam, kad mus pamokytų. Mane labai įkvepia Juozapo istorija (Pr 37 sk.). Juozapas, būdamas 17 metų, ganė avis, buvo piemuo. Jis gyveno su Rachelės tarnaitės Bilhos sūnumis Danu ir Neftaliu ir Lėjos tarnaitės Zilpos sūnumis Gadu ir Ašūru. Juozapas pranešdavo tėvui, kai jie ką pikta kalbėdavo. Broliai juo nepasitikėjo, nes jis skųsdavo juos tėvui. Be to, broliai pavydėjo Juozapui, nes tėvas jį mylėjo labiau nei kitus vaikus. Tėvas padovanojo jam gražų margą apdarą. Manau, Juozapas suprato, kad jis buvo mylimas tėvo sūnus.

Vėliau Juozapas susapnuoja sapną, kurį papasakoja broliams: *Štai mes rišome pėdus laukuose; mano pėdas atsistojo ir stovėjo tiesus, o jūsų pėdai sustojo aplinkui ir nusilenkė prieš mano pėdą* (Pr 37, 7). Broliai po to sapno pradėjo jo dar labiau nekęsti, sakydami: *Bene būsi mūsų karalius? O gal mus valdysi?* Nors jie nesuprato Dievo plano, tačiau kalbėjo tiesą. Bet ką išgyveno Juozapas? Išbandymus, sunkumus. Tik po daugelio metų jo gyvenime išsipildo per sapnus atskleista pranašystė.

Po kiek laiko tėvas išsiunčia Juozapą pas brolius pažiūrėti, kaip jiems sekasi ganyti bandą. Kai broliai iš tolo pamato Juozapą, susimoko jį nužudyti. Šėtonas įkvėpė juos taip padaryti, tačiau tie sunkumai Juozapo gyvenime atėjo ne be Dievo žinios. Viską buvo numatęs pats Dievas, norėdamas ateity išgelbėti žydų tautą nuo bado.

Patyręs nemažai išbandymų, Juozapas išlaukė to, ką Dievas buvo numatęs per jį padaryti. Vos nenužudytas brolių, parduotas kaip vergas, gundytas sugulti su Potifaro žmona ir dėl to nekaltai septynerius metus kalėjęs, Juozapas ištverė iki galo, nes pasitikėjo Dievu, ir Dievas jį sustiprino visuose išbandymuose. Ši istorija baigiasi pranašystės išsipildymu – po daugelio metų Juozapo broliai pasirodė jo akivaizdoje ir nusilenkė prieš Juozapą. Mes galime pasimokyti iš Juozapo pavyzdžio.

Per daugelį išmėginimų įeisime į Dievo karalystę

Prieš metus vieną rytą Šventoji Dvasia man prabilo: *Per daugelį išmėginimų mes turime įeiti į Dievo karalystę* (Apd 14, 22). Tuomet netikėtai pavasarį sudėgė sūnaus uošvių namas, kuriame gyveno ir mano sūnus su šeima. Sudėgė visas antras aukštas, sūnus išbėgo basas, dar spėjo kažką per langą išmesti. Visi drabužiai, baldai, viskas, ką turėjo jauna šeima, pradingo akimirksniu... Nuo gaisro nukentėjo ir pirmasis aukštas, nes vanduo sugadino visus baldus. Visi šeimos nariai, gyvenę tame name, liko be pastogės. Sūnaus uošvių draugai pasiūlė visiems prisiglausti jų namuose. Žinome posakį, kad vagis sienas palieka, o gaisras nepalieka nieko. Nors buvo labai sunku, supratau, kad Viešpats yra mano dalis, ir tik Jis suteikia ramybę ištikus nelaimėi. Po kiek laiko Šventoji Dvasia prabilo į širdį: *Ramume ir pasitikėjime yra jūsų stiprybė* (Iz 30, 15). Dievas kontroliuoja situaciją ir net atveria vartus į savo karalystę – tikiu, kad, jei patyrę išbandymus, išmoksime džiaugtis ir likti ramūs, netikintys stebėsis tuo ir pradės ieškoti Dievo.

Ieškokime Dievo, Šventosios Dvasios buvimo, Jos artumo. Troškime Jėzaus labiau nei bet kada. Nebūkime patenkinti esama padėtimi. Jei krikščionys pasitenkina savi, jie pradeda gesti, dusti. Dvasinis alkis skatina ieškoti Viešpaties tol, kol gyvenime patirsime stebuklus, o patyrę juos ir toliau ieškokime Jėzaus, kuris sako: *Pasilikite manyje, ir Aš jumyse. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynnedyje, – taip ir jūs, jei nepasiliksite ma-*

Neringa Jakeliūnienė: „Atsiminkime, kad sunkumai laikini, po jų ateina paguoda“.

nyje (Jn 15, 4). Nepasilikdami Jame būsime bevaisiai, be džiaugsmo, be ramybės, kuri taip reikalinga šiame pasaulyje. Tai Dievo karalystės dalis.

Išbandymai yra neišvengiami, bet ar mes išstovėsime, priklauso ir nuo mūsų. *Niekad Aš tavęs nepaliksiu ir nepamiršiu* (Hbr 13, 5), – pažada Dievas. Kai ateis išbandymai, atsiminkime, kad *Viešpats yra mano apsauga ir mano Dievas – priebėgos uola* (Ps 94, 22). Jis neša visas mūsų naštas. *Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, – kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?* (Rom 8, 32).

Jėzus nori, kad mes subręstume, kad augtume Jame. Jeigu gyvenimas eis „kaip per sviestą“, mes netobulėsime, neaugsime Jame. Šventosios Dvasios vaisiai mumyse užauga būtent per sunkumus.

Mylintiems Dievą viskas išeina į gera

Kai man paskambino marti ir pasakė, kad dega tėvų namas, kuriame gyveno mano sūnaus šeima, iš karto puoliau melstis. Maldos metu išgyvenau ramybę ir paguodą, o šie Jėzaus žodžiai mane sustiprino: *Aš palieku*

jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneišsigąsta (Jn 14, 27).

Atsiminkime, kad sunkumai tik laikini, po jų ateina paguoda. Ir Dievas tikrai paguodė. Žinome, kad be pinigų namo nepastatysi. Namas ir turtas jame buvo apdrausti, bet neabejingi buvo ir kaimynai, giminės, tikinčiųjų bendruomenės. Vykstant statybos darbams ne kartą talkino ir Panevėžio bendruomenė. Po viso šito didelio išbandymo supratau, kodėl reikia džiaugtis, kai patenkame į išbandymus, nes Dievas ištikimas, – Jis parodė savo meilę per žmones, brolius ir seseris Kristuje, kurie tikrai neliko abejingi. Kaip Dovydas psalmėje sako – *su Dievu galiu persėkti sieną* (Ps 18, 29). Jeigu suvoktume Jo didybę, galybę, mes visiškai kitaip žvelgtume į mums duotus išbandymus.

Šiandien mano sūnaus uošvių namas jau atstatytas, daug erdvesnis ir beveik įrengtas. Prieš įvykstant gaisrui, marti pradėjo lauktis kūdikio, ir aš meldžiausi, kad jie turėtų, kur gyventi, nes pas tėvus buvo ankštoka. Tikiu, kad net nelaimės Dievas panaudoja tam, kad mus vienaip ar kitaip palaimintų, – *mylintiems Dievą viskas išeina į gera* (Rom 8, 28). Evangelijoje pagal Joną skaitome tokius Jėzaus žodžius: *Vagis ateina tik vogti, žudyti ir naikinti. Aš atėjau, kad jie turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų* (Jn 10, 10). Dievas yra ištikimas, tai patvirtina ir Jo žodis: *Jums tekęs pagundymas tėra tik žmogiškas. Bet Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų gundyti daugiau nei jūsų jėgos leidžia, bet kartu su pagundymu duos ir išeitį, kad sugebėtumėte jį atlaikyti* (1 Kor 10, 13).

Neužtenka vien tik melstis, nes meldžiasi ir pagony, ir musulmonai. Mes, krikščionys, neturime būti patenkinti vien malda – atėjau, išsaciau Dievui poreikius, padėkojau, ir viskas. Mes turime ieškoti Dievo artumo. Nepasitenkinkime vien trupiniais, kitaip mūsų gyvenimas nesikeis. Mes būsime stiprūs tik tada, kai ieškosime Viešpaties veido, nes tik iš Jo ateina atgaiva.

Juozapas pasitikėjo Viešpačiu labiau nei žmonėmis ar aplinkybėmis. Juozapas išliko ištikimas iki galo, jis žinojo, kad vieną dieną išsipildys tai, ką Viešpats jam buvo paruošęs. Per jį Izraelio tauta buvo išgelbėta nuo bado, kuris tęsėsi septynerius metus.

Dievas yra ištikimas! Jei glausiuosi prie Viešpaties, jei Jis yra mano stiprybė, mano uola, tuomet su Juo galėsiu išverti visus išbandymus ir pagundymus.

Neringa Jakeliūnienė yra Ukmergės „Tikėjimo žodžio“ bažnyčios vyresnioji

Nepaliauk tarnauti!

STASYS PANCEKAUSKAS

Stasys Pancekauskas: „Jėzaus esybės paveldas turėtų būti mūsų pavyzdys ir įkvėpimas, o būti tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus – mūsų tikslas. Paklauskime savęs: Dėl ko aš gyvenu: dėl savęs ar dėl Dievo?“

Apreiškimo knygoje skaitome apaštalo Jono užrašytus žodžius Efezo bažnyčiai: *Tu ištvėrei, esi kantrus ir dėl mano vardo triūsei ir nepailsai. Bet Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę* (Apr 2, 3–4). Pirmoji meilė daugeliui iš mūsų primena laikus, kai pirmą kartą įsimylėjome. Tačiau Apaštalas Jonas kalba ne apie žmogišką meilę, bet apie meilę Viešpačiui Jėzui, kai patikėję Juo priėmėme išgelbėjimo žinią ir mūsų širdys prisipildė meilės Jam. Tada atrodė, kad kartu su apaštalu Petru galime sakyti: *Viešpatie, aš pasiruošęs kartu su Tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!* (Lk 22, 34) arba *Viešpatie, kodėl gi negaliu dabar paskui Tave sekti? Aš savo gyvybę už Tave guldysiu!* (Jn 13, 37). Deja, Jėzus iš anksto žinojo, kuo baigsis Petro pažadai ir entuziazmas, nors, be abejonės, Petras mylėjo savo mokytoją.

Nuėję netrumpą kelią prisiminkime pirmuosius įtikėjimo metus ir mes. Įkvėpti Dievo Dvasios galbūt ir mes davėme Viešpačiui Jėzui ne mažiau svaiginančių pažadų nei apaštalas Petras. Pirmosios meilės jausmas buvo užvaldęs daugelį iš mūsų, todėl nesivaržydami tai išpažindavome aplinkiniams. Turbūt ne vienas iš mūsų pasižadėjome tarnauti Jam, svajojome apie savo pašaukimą, didelius Dievo darbus, kuriuos Viešpats numatė per mus atlikti. Ir šiandien matome, ką Dievas jau padarė savo

tarnų rankomis. Galbūt šiandien kartu su apaštalu Pauliumi galėtume pasakyti: *Aš dėkoju mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris įgalino mane, nes palaikė mane ištikimu, paskirdamas tarnavimui, nors anksčiau buvau piktžodžiautojas, persekiotojas ir akiplėša. Manęs buvo pasigailėta, nes taip elgiausi dėl neišmanymo ir netikėjimo* (1 Tim 1, 12–13). Galime džiaugtis, kad beveik visuose didesniuose miesteliuose renkasi gyvai tikintys broliai ir seserys, Vilniuje turime krikščionišką mokyklą, leidžiamė knygas ir laikraštį, turime internetinę svetainę, vyksta kiti geri Dievo darbai. Tačiau tai tik kelionės pradžia.

Gyvenimo iššūkiai

Deja, ne visi Dievo bendradarbiai, su kuriais kartu pradėjome arti dvasinius laukus, yra su mumis, nes žemiškas gyvenimas visiems mums stengiasi primesti savo taisykles ir reikalauja, kad pagal jas gyventume. Prisiminkime Jėzaus pasakytą palyginimą, kurį užrašė evangelistas Lukas: *Vienas žmogus iškėlė didelę puotą ir pakvietė daug svečių. Atėjus puotos metui, jis pasiuntė tarną pranešti pakviestiesiems: 'Ateikite, jau viskas surengta'. Tada jie visi kaip vienas pradėjo atsiprašinėti. Vienas jam tarė: 'Nusipirkau dirvą ir būtinai turiu eiti jos apžiūrėti. Prašau mane pateisinti'. Kitas sakė: 'Pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti. Prašau mane pateisinti'. Trečias tarė: 'Vedžiau žmoną, todėl negaliu ateiti' (Lk 14, 16–20).*

Jėzus papasakojo gyvenimišką istoriją, kuri mums kalba ne mažiau, nei tuo metu gyvenusiems žmonėms. Juk šiandien daugelis iš mūsų taip pat dirbame, rūpinamės savo nuosavybe, turime šeimas, auginame vaikus ir tarnaujame Dievui. Kažkas paklaus: „Kaip tai įmanoma? Aš juk visą dieną užimtas ir neturiu laisvo laiko tarnauti Dievui. Turiu daug dirbti ir aprūpinti šeimą...“ Tačiau mes visi puikiai žinome, ką Jėzus kalbėjo apie rūpesčius. *Visų pirma ieškokite Dievo Karalystės*, – sakė Jis, o visais kitais dalykais, kas mums reikalinga šiame gyvenime, Jis pažadėjo pasirūpinti Iš tiesų mums labai sunku patikėti šiais Jėzaus žodžiais. Jei patikime, daugiau laiko skiriame Jam, lankome bažnyčią, meldžiamės, stengiamės įsilieti į tarnavimą Dievui.

Nukelta į 6 p.

Nepaliauk tarnauti!

Atkelta iš 5 p.

Tokiu atveju Dievas visada ir visur yra mūsų prioritetas. Laikui atėjus susitvarko mūsų butis, užauga vaikai, o mes, atsigręžę atgal, visur regime Jo rūpestį ir vedimą. Jei nepatikime Jėzaus Žodžiu, o rūpinamės, anot Jėzaus, tuo, kuo rūpinasi pagonys, nelieka laiko Dievui. Taip gyvendami neturime laiko net į bažnyčią ateiti, ką jau kalbėti apie tarnavimą. Taip gyvendami atitolstame nuo Dievo, pamirštame pirmąją meilę Gelbėtojiui.

Savanaudiškumas

Tačiau net nuoširdžiai tarnaudami ir lankydami bažnyčią mes pasilpstame, pavargstame, nusiviliname. Užduodame sau ir kitiems daug klausimų ir norime rasti atsakymus. Tada, kaip ir izraelitai pranašo Malachijo dienomis, klausiamo: „Kokia nauda iš tarnavimo Dievui?“ *Jūs sakėte: 'Jokios naudos iš tarnavimo Dievui. Kas iš to, kad laikėmės Jo nuostatų ir vaikščiojome nuleidę galvas Viešpaties akivaizdoje? Dabar mes vadiname laimingais išdidžiuosius. Jiems sekasi, nors jie elgiasi nedorai. Jie gundo Dievą, bet nebaudžiami'. Dievo bijantys kalbėjosi vienas su kitu. Viešpats stebėjo ir klausė. Buvo parašyta Jo akivaizdoje atminimo knyga apie tuos, kurie bijo Viešpaties ir gerbia Jo vardą. 'Jie bus mano, – sako kareivijų Viešpats. – Tą dieną Aš padarysiu juos savo brangenybėmis. Aš jų gailėsiuos, kaip gailisi žmogus savo sūnaus, kuris jam tarnauja. Tada jūs matysite skirtumą tarp teisingo ir nedorėlio, tarp to, kuris tarnauja Dievui, ir to, kuris*

*Jam netarnauja' (Mal 3, 14–18). Tikiuosi, kad šie pranašo Malachijo žodžiai sustiprins daugelį pasilpusių ir pavargusių. Dievas labai brangina mūsų pasišventimą ir tarnavimą Jam, ir tikrasis atlygis, arba nauda, laukia mūsų amžinybėje. Jo knygoje yra užrašyti visi geri darbai, kuriuos padarėme šioje žemėje, todėl kiekvienas, kuris Juo tiki, nebus sugėdintas. Deja, šiame pasaulyje didžioji dalis žmonijos gyvena dėl savęs. Vartotojiškumas, asmeninės gerovės siekimas yra netgi skatinami. Tačiau apaštalas Paulius krikščionims duoda kitokį gyvenimo Jėzuje Kristuje pavyzdį: *Nedarykite nieko varžydami ar iš tuščios puikybės, bet nuolankiai vienas kitą laikykite aukštesniu už save ir žiūrėkite kiekvienas ne savo naudos, bet kitų. Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus, kuris, esybe būdamas Dievas, nesilaikė pasiglemžęs savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė save ir esybe tapo tarnu ir panašus į žmones. Ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusizėmino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties. Todėl Dievas Jį labai išaukštino ir suteikė Jam vardą aukščiau visų kitų vardų, kad Jėzaus vardui prikauptų kiekvienas kelis danguje, žemėje ir po žeme ir kiekvienos lūpos Dievo Tėvo šlovei išpažintų, kad Jėzus Kristus yra Viešpats (Fil 2, 8–14).**

Jei sekame Kristumi, o ne šiuo pasauliu, šie apaštalo Paliaus žodžiai yra labai svarbūs. Jėzaus esybės paveikslas turėtų būti mūsų pavyzdys ir įkvėpimas, o būti tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus – mūsų tikslas. Tame

pačiame skyriuje Paulius mini ir Timotiejų kaip žmogaus, kuris ieško Kristaus Jėzaus, o ne savo naudos, pavyzdį. Galima numanyti, kad Paulius savo aplinkoje jau matė savanaudiškumo problemą. Tai skatina ir mus susimąstyti ir savęs paklausti: „Dėl ko aš gyvenu? Dėl savęs ar dėl Dievo?“

Bažnyčia, kaip Dievo institucija, turėtų tarnauti šiam pasauliui, Dievo šviesa turi šviesti per bažnyčią. Todėl nepaliaukime tarnauti, tarnaukime ten, kur esame! Viską, ką darome, darykime kaip Viešpačiui, ir malonės Dievas bus su mumis.

Visa Dievo kūrinių sukurta tobulai, ir visi kūriniai tarnauja vienas kitam. Tokia Jo valia, kad net Jo kūriniai tarnauja vieni kitiems, ir savanaudiškumas neturi Dieve vietos. Tačiau žmonių gyvenime yra kitaip. Adomui nusidėjus, žmogaus prigimtis tapo savanaudiška, ir tik Jėzus Kristus per savo auką suteikė šansą gyventi gyvenimą pagal Dievo valią. Mes, Kristaus sekėjai, neturėtume gyventi dėl savęs, bet turėtume gyventi dėl Dievo ir žmonių.

Tarnauk, kur esi

Sekdami Kristumi tarnauti mokomės bažnyčioje, tačiau didžiąją laiko dalį praleidžiame darbe ir šeimoje. Turbūt kiekvienas tarnas sutiks, jog tarnauti bažnyčioje nėra sunku, nes mus supa broliai ir seserys Kristuje. Tačiau dirbdami pasaulyje sutinkame įvairių žmonių, taip pat ir tokių, kurie mūsų nemylė. Visgi mūsų nuostatos neturėtų keistis, ir tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus turėtume būti visur: bažnyčioje, šeimoje, visuomenėje. Manau, kad tai didelis iššūkis kiekvienam krikščioniui.

Iš tikrųjų mes gyvename ne tik dėl Dievo, bet ir dėl žmonių. Bažnyčia, kaip Dievo institucija, turėtų tarnauti šiam pasauliui, Dievo šviesa turi šviesti per bažnyčią. Todėl nepaliaukime tarnauti, tarnaukime ten, kur esame! Viską, ką darome, darykime kaip Viešpačiui, ir malonės Dievas bus su mumis.

Stasys Pancekauskas yra
Vilniaus „Tikėjimo žodžio“ bažnyčios vyresnysis

Chriso Lewiso viešnage

Šių metų pradžioje „Tikėjimo žodžio“ bendrijoje svečiavosi „Foothill“ (JAV) bažnyčios pastorius Chrisas Lewisas su dukra Berkeley. Svečias vedė seminarą tarnautojams „Bažnyčios vizija ir misija“ ir pamokslavo Vilniaus, Kauno, Šiaulių bei Panevėžio bažnyčiose. Taip pat bendravo su Vilniaus krikščionių gimnazijos mokiniais bei Vilniaus bažnyčios raštinės darbuotojais ir Tarybos nariais.

Chriso Lewiso pateiktą medžiagą, kaip formuoti bažnyčios viziją ir misiją, ketiname publikuoti atskirame lankstinuke, o pamokslą „Kaip šeimoje perduoti krikščioniškas vertybes“ galite skaityti Šeimos rubrikoje, 12–14 p.

Po susitikimo su Vilniaus bažnyčios raštinės darbuotojais ir Tarybos nariais

Atgaiva ir sustiprinimas sielai

JURGA KAROSAITĖ

Sausio 24–31 d. Lietuvoje lankėsi misionierė iš JAV, Filipinų misijos vadovė Sue Yeager. Ji pamokslavo Vilniaus bei Panevėžio bažnyčiose apie dangiškojo Tėvo meilę bei patarnavo moterims, drąsindama jas pažinti save ir veržtis į laisvę.

Tarnaudama gausiai susirinkusioms moterims Vilniaus bažnyčioje, Sue kvietė būti Dievo karžygėmis. Ji dalijosi savo patirtimi, atskleidė, nuo ko Viešpats ją pačią išlaisvino. Anot Sue, moterys linkusios gyventi „narve“ – tai yra būti nesaugios. Sue pasidalino keliomis nesaugumo sritis: 1) praeities įvykiai, primenantys apie mūsų netinkamumą, 2) kintančios žmonių nuomonės apie mus ir 3) ribiniai vaikų pasirinkimai. Kai užsidarome „narve“, labai sunku mąstyti apie dangiš-

kus dalykus, apie kurios mąstyti ragina apaštalas Paulius laiške Kolosiečiams (Kol 3, 1–2).

Viešnia drąsino prisiminti, kad esame Karaliaus dukros, ir Viešpats mums turi ateitį su viltimi (Jer 29, 11). Mūsų tapatumas keičiasi, kai suvokiame, kad esame Karaliaus dukters. Dievas gali ir nori panaudoti kiekvieną moterį. Karalystė yra galimybių šalis, mes galime būti drąsios kovoti šaunias tikėjimo kovas.

Sue dalinosi, kaip dar būdama 7-erių metų ji išgirdo močiutės ir vyresniosios sesers pokalbį, kai buvo ištarti mirtį nešantys žodžiai: „Iš Sue nieko gero neišeis...“ Šie žodžiai mažą mergaitę uždarė į nevisavertiskumo „narvą“, ji pasijuto šiukšle, tad ateity pradėjo panašiai ir elgtis. Niekas nežinojo, kiek skausmo buvo bręstančios

mergaitės širdyje, ir tik Dievo meilė išlaisvino iš šios kančios. Tad be galo svarbu atleisti žmonėms už praeities skriaudas ir išeiti iš „narvo“ į dievišką laisvę.

Jei mes tapatinsimės su tuo, ką apie mus sako kiti, taip pat atsidursime „narve“. Nesistenkime tapti tuo, kuo nori kiti, o taip pat atsargiai vertinkime ir kitus žmones. Pavyzdžiui, mamos neturėtų kelti didelių reikalavimų savo vaikams. Tėvai dažnai galvoja, kad jei vaikai laikysis tam tikrų taisyklių, jų reputacija bus puiki. Tėvams reikia nusižeminti, tuomet Viešpats duos jiems išminties, kaip auginti vaikus.

Pakviestos į priekį maldai, moterys patyrė tikrą Šventosios Dvasios atgaivą. Pranašiškas šios moters patarnavimas sustiprino kiekvieną Viešpaties prisilietimo ištroškusių širdį.

Atviras „Tikėjimo žodžio“ Sinodo susirinkimas

DALIA JANUŠAITIENĖ

Š. m. pradžioje Vilniaus bažnyčios „Tikėjimo žodis“ patalpose vyko atviras Sinodo susirinkimas. Tai pirmasis toks susirinkimas „Tikėjimo žodžio“ bendrijos istorijoje, nes Sinode dalyvavo ne tik pastoriai ir vyresnieji (Sinodo nariai), tačiau buvo pakviesti įvairių sričių tarnautojai, dalyvavo svečiai iš Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios, „Tikėjimo žodžio“ bendruomenių tarybų nariai, tarnautojai.

Aptariant pirmąjį klausimą, bendrijos vadovas Gabrielius Lukošius kalbėjo apie „Tikėjimo žodžio“ bendrijos misijos ir vizijos formavimą. Buvo nuspręsta, išklausus tos pačios dienos popietę numatytą svečio iš JAV Chiso Lewiso seminarą „Kaip formuoti bendruomenės viziją ir misiją“, „Tikėjimo žodžio“ misiją ir viziją taip pat pirmiausia formuoti atskirose bendrijos bendruomenėse.

Svarstant antrąjį – „Tikėjimo žodžio“ bendrijos medijų klausimą, Medijų kolegijos pirmininkė Anželika Krikštaponienė pristatė įvairiose medijų srityse per 2015 m. nuveiktus darbus. Dėkodama visiems su šia tarnyste susijusiems žmonėms, pastorė atskleidė, kad nuveikta tikrai nemažai: skaitytojus pasiekė atsinaujinęs, jaukesnis ir šiltesnis laikraštis „Ganytojas“, prieš Kalėdas

išleistas evangelizacinis laikraštukas „Evangelija.lt“, praėjusių metų rudenį dienos šviesą išvydo atsinaujinusi bendrijos interneto svetainė *evangelija.lt*, pirmuosius žingsnius žengia įvairialypė garso ir vaizdo tarnystė, pakeitusi laidą „Kertinis akmuo“, bendrijos leidinyje toliau leidžiamos knygos.

Sinodui prisistatė, savo sričių poreikius išsakė ir bendradarbiauti ragino atskirų medijos sričių redaktorės: *evangelija.lt* redaktorė Dalia Janušaitienė, „Ganytojo“ redaktorė Sonata Aleksandravičienė, garso ir vaizdo tarnystės redaktorė Roma Mintautienė. Svarstymo metu pastebėta, kad būtina skirti laiko išsamiau aptarti šios tarnystės sritis, atsakyti į kylančius klausimus, diskutuoti. Anželika Krikštaponienė kolegijos vardu pasiūlė, kad Medijų kolegijos pirmininkas būtų renkamas trejiems metams, ir tai turėtų būti

Bendrijos pareigybė. Sinodas paprašė Anželikos Krikštaponienės toliau eiti Medijų kolegijos pirmininkės pareigas ir nutarė, kad šie klausimai būtų toliau svarstomi š. m. vasario ir rugpjūčio mėnesį vykšančiuose Sinodo susirinkimuose.

Aptarus „Tikėjimo žodžio“ bendrijos medijų klausimus, Jonavos bažnyčios pastorius Giedrius Ažukas informavo apie savo bendruomenės sprendimą pakeisti pavadinimą. Nuo praėjusių metų pabaigos Jonavos bažnyčia, kuri ir toliau lieka „Tikėjimo žodžio“ bendrijos dalimi, vadinasi *Jonavos krikščionių evangelikų bažnyčia* – šie pakeitimai jau įregistruoti Teisingumo ministerijoje. Panevėžio ir Kupiškio bendruomenių ganytojas Ramūnas Jukna pristatė Sinodui, kad panašus procesas bendruomenių narių sprendimu šiuo metu vyksta Panevėžio ir Kupiškio bažnyčiose. Kai pakeitimai bus įregistruoti, bendruomenės oficialiai vadinsis *Panevėžio evangelinė bažnyčia* ir *Kupiškio evangelinė bažnyčia*.

Pristatant tolesnį klausimą, kalbėjo svečiai iš Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios – generalinis superintendentas kunigas Tomas Šernas ir Vilniaus parapijos kunigas Raimondas Stankevičius. Tomas Šernas pasidžiaugė besimezgančia draugyste tarp „Tikėjimo žodžio“ ir Evangelikų reformatų bendrijų, kurios, nors būdamos ypač skirtingos „amžiumi“ ir „išore“, turi ir labai daug bendro. Svečias paminėjo „Tikėjimo žodžio“ bendrijos ir evangelikų reformatų drauge nuveiktus darbus, daugiausia švietimo ir mokymo srityje: suvienijus jėgas išleistas *Naujasis miesto katekizmas*, įsteigtas Evangelinio Biblijos instituto (EBI) Vilniaus studijų centras, Krikščioniškas vaikų darželis, bendradarbiaujama Vilniaus krikščionių gimnazijoje. Svečias pasiūlė sudaryti darbo grupę, kuri svarstyti tolesnio bendradarbiavimo perspektyvas bei galimybes teisiškai įforminti kai kuriuos bendros tarnystės aspektus – tai leistų bendruose projektuose pasinaudoti tradicinei Evangelikų reformatų bažnyčiai valstybės suteiktomis teisėmis, kurių neturi jauna „Tikėjimo žodžio“ bendrija. Išklausę informaciją ir pasinaudoję galimybe užduoti svečiams klausimus, Sinodo nariai nusprendė toliau šį klausimą svarstyti kitame, vasario 6 d. vykšančiame, Sinodo susirinkime, kuris vyks įprasta tvarka.

Po pietų susirinkusieji klausėsi Chiso Lewiso (JAV) seminaro „Kaip formuoti bendruomenės viziją ir misiją“.

Ekumeninės pamaldos

Vilniaus bažnyčia *Tikėjimo žodis* sausio 21-ąją evangelines bendruomenes kvietė bendrai maldai, giesmei ir bendravimui. Vakarą sveikinimo žodžiu pradėjo bažnyčios *Tikėjimo žodis* pastorius Darius Širvys. Vėliau žodžiu dalinosi Evangelikų reformatų bažnyčios gen. sup. Tomas Šernas, Evangelikų liuteronų kunigas Ričardas Dokšas, sekmininkų vyskupas Rimantas Kupstys, Arnoldas Matijošius iš Naujojo Testamento baptistų bažnyčios, Vilniaus jungtinės metodistų bažnyčios pastorius Andrius Kask, Laisvųjų krikščionių bažnyčios pastorius Artūras Rulinskas.

Pamaldų metu skaitomą Dievo žodį, ganytojų įžvalgas, maldas, sakytą *Tikėjimo* išpažinimą keitė šlovinimo grupės bei Vilniaus krikščionių gimnazijos dainavimo studijos mokinių atliekamos giesmės.

Sausio 23 d. Ekumeninės krikščionių vienybės pamaldos vyko Akmenės Šv. Onos bažnyčios parapijoje. Dalyvavo Naujosios Akmenės evangelikų bažnyčios pastorius Mindaugas Palionis, Šv. Onos bažnyčios klebonas Egidijus Zulcas, jungtinis bažnyčių choras ir šlovintojai.

Minint Maldų už krikščionių vienybę savaitę Panevėžio bažnyčia „Tikėjimo žodis“ sausio 20 dieną sulaukė gausaus būrio maldininkų iš trijų Panevėžio bendruomenių: evangelikų reformatų, sekmininkų „Gyvojo Dievo“ ir „Vynuogyno“ bažnyčių atstovų.

Sausio 17 d. Elektrėnų bažnyčioje „Tikėjimo žodis“ įvyko ekumeninis evangelinių bendruomenių susitikimas, kuriame dalyvavo Elektrėnų evangelinės bažnyčios „Gyvenimo šaltinis“, Elektrėnų bažnyčios „Naujoji karta“ ir *Tikėjimo žodžio* bendrijai priklausančių Elektrėnų bei Vievio bendruomenių atstovai.

Sausio 24 d. Šiaulių krikščioniškų bendruomenių tikintieji susirinko švęsti ekumenines pamaldas, pasidžiaugti vienybe, sustiprinti savo tikėjimą. Šiais metais tai vyko bažnyčioje „Tiesos žodis“.

Po bendro šlovinimo buvo pakviesti dalintis žodžiu krikščioniškų bendruomenių dvasininkai: Evangelikų liuteronų ir reformatų kunigas Romas Pukys, Romos katalikų bažnyčios atstovas kunigas Arūnas Jankauskis, Laisvųjų krikščionių bažnyčios vyresnysis Vitoldas Balčiūnas. Vėliau pamokslavo pastorė Anželika Krikštaponienė.

Žinau viską: meile

DEREK RISHMAWY

Tik vienas patarimas

Jaunimui tarnauju jau beveik aštuonerius metus. Pastebėjau, kad dažniausiai jauniems krikščionims kylantis klausimas yra: „Kaip krikščioniškai draugauti su mergina / vaikinų? Kaip Kristus gali išlikti mūsų draugystės centre?“ Kad ir kiek kartų išgirsčiau šį klausimą, visuomet džiaugiuosi tokia širdies nuostata. Porą jaunuolių ima draugauti, ir jie nori daryti tai teisingai. Jie supranta, kad Dievui rūpi kiekviena jų gyvenimo sritis, įskaitant ir romantinius santykius, taigi jie apsisprendžia draugauti „krikščioniškai“ ir ieško patarimo.

Suvokdami praktinių dalykų svarbą, dažniausiai jaunuoliai tikisi išgirsti konkrečių patarimų ar nurodymų, kurie padėtų jiems kurti santykius Kristuje. „Ar turėtume kasdien skambinti vienas kitam ir melstis? Gal vertėtų įsigyti kasdinių skaitinių knygą ir drauge skirti laiko apmąstymams? O gal geriau kas savaitę kartu studijuoti Bibliją?“ Jei jaunuolis linkęs į teologiją, jis iš užančio išsitraukia jau paruoštą 10-ies savaitių pamokslų seriją. (Patarimas: šis paskutinis dalykas tikrai nėra joks privalumas.)

Pradžioje visuomet paaiškinu, jog nėra tokios biblinės teologijos apie draugavimą, kuri būtų išdėstyta Santykių knygos 4 skyriuje. Tiesa, yra užrašyti keli pakankamai akivaizdūs patarimai, kaip, pavyzdžiui, užtartti vienas kitą kasdienėse maldose, skatinti vienas kitą skaityti Šventąjį Raštą, nusibrėžti tinkamas ribas (emocines, dvasines ir pan.), taip pat puoselėti seksualinį šventumą. Bet, išskyrus tai, daugiau labai konkrečių taisyklių, kaip turėtų vystytis draugystė, nėra.

Visgi per daugelį metų aptikau, kad yra vienas svarbus brandžių, į Kristų besiremiančių santykių ženklas: judu turite būti visiškai pasišventę ir abudu dalyvauti bažnyčios bendruomenės gyvenime.

4 priežastys lankyti bažnyčią

„Lankyti bažnyčią? Rimtai? Tai tavo didysis patarimas?“ Taip.

Kai kuriems šis patarimas gali atrodyti per daug paprastas. Kaip jau minėjau, kartais draugaujančios poros mano, kad būtų ištis „dvasinga“ sujungti savo dvasinius gyvenimus (dvasines praktikas) į vieną. Tačiau tai gali net pakenkti, nes jūs juk dar nesate susituokę. Šios kasdienės bendros dvasinės praktikos gali pastūmėti jus į jūsų porą orientuoto dvasingumo link, kuris gali išstumti į bažnyčią orientuotą santykį su Dievu, kurio iš tiesų moko Naujasis Testamentas.

Taigi, jei norite, kad abu ištis augtumėte Kristuje, turite drąsinti vienas kitą reguliariai lankyti bažnyčią. Juk jūs norite:

1) kad jums iš tiesų pamokslautų. Negaliu išsiplėsti mokydamas apie įvairialypę reguliaraus pamokslų klausymo naudą, tad išvardysiu tik kelias priežastis. Visų pirma, pamokslų metu esame įtikinami dėl nuodėmės, ir tai padeda mums nusizeminti prieš Kristų. Širdis, kuri nepavedama klausytis įstatymo, bus kieta ir neatsilieps į kvietimą atgailai, o tada jau skamba bet kuriems dievotiems santykiams mirtį skelbiantys varpai. Antra, tai primena mums Evangeliją. Jei mums nebus reguliariai primenama apie Kristaus malonę, mūsų širdys ims grimzti į nuodėmę, slėptis ir giliausio patvirtinimo ieškoti ne Kristuje, o kituose dalykuose – pavyzdžiui, stabmeldiškai susikoncentruos į judviejų santykius. Trečia, ištikimai pamokslaujamas Dievo žodis Šventosios Dvasios jėga padeda mums sutikti patį Kristų. Galiausiai, mums reikia išgirsti balsą iš šono, kurio negalėsime taip greitai pateisinti, iškreipti ar ignoruoti.

2) susitikti su kitais tikinčiais. Jūs taip pat norite, kad jūsų mylimasis(-oji) bendrautų su kitais Kristaus kūno nariais.

Gal arbatos? Pasikalbėkime. Apie meilę, draugystę, rimtus planus, Dievą, tave ir mane. Siūlome straipsnių seriją apie svarbius dalykus, nes manome, kad geriau kalbėti nei tylėti, mąstyti nei lengvabūdiškai veikti, prieštarauti nei nutylėti. Skaityk, aptark su draugais, klausk ar prieštarauk – ieškokime atsakymų drauge.

Jei jūsų santykiai tampa jūsų tikėjimo centru, vieninteliu ir pagrindiniu krikščionišku padrašinimu, kažkas vyksta ne taip. Kas palaikys ir padrašins, kai jums patiems bus sunku, ar kai jums dėl šių santykių reikės pabarimo, nes judu jau nuvažiavote nuo bėgių nuodėmės link? Kas nutiks, jei jūs išsiskirsite? Net darniausioms susituokusioms poroms reikia dievoto balso iš šalies, kuris kalbėtų išmintį, įtikintų dėl nuodėmės, paguostų ir primintų apie gydančią Dievo malonę. Tiesą sakant, nepažįstu nė vienos dievotos poros, kuri šiuo klausimu man nepritartų.

3) dalyvauti Viešpaties Vakarieneje. Kad ir kas būtum – baptistas, anglikonas ar presbiterijonas, – tu nori, kad tau nuolat primintų, jog Kristus yra vienintelis dvasinio gyvenimo šaltinis – Jis mirė, prisikėlė, ir mūsų ryšys su Juo yra vienintelis tikras maistas tavo sielai. Turime reguliariai prisiminti šią tiesą ir švęsti Viešpaties Vakariene, antraip būsime gundomi semtis jėgų iš kitų, menkesnių šaltinių, pavyzdžiui, iš jūsų santykių.

4) garbinti tik vieną Dievą. Visos sielos kažką garbina. Taip, viskas, ką veikiamo po šia saule, yra garbinimas. Darbas yra garbinimas. Žaidimai yra garbinimas. Miegas yra garbinimas. Svarbu pripažinti, kad Dievo žmonių susirinkimas, dalyvaujant Viešpaties Vakarieneje ir drauge keliant balsus į Viešpatį giedant giesmes, ruošia ir nukreipia mūsų širdies troškimus visos savaitės metu dėmesį sutelkti į Dievą. Jei ne dėl kokios kitos priežasties, tai dėl grėsmės, kad jūsų mylimasis(-oji) gali paversti jūsų santykius (ar net jus!) stabu, jūs norite, kad jis (ar ji) reguliariai išliėtų savo širdį tikrajam Atpirkėjui ir Gelbėtojui ir Jį girtų.

Ar pastebėjote šiuose keturiuose punktuose išryškėjančią tendenciją? Visi keturi punktai jau savaime yra svarbios priežastys

Linksmi

pasišvęsti lankyti vietinę bendruomenę ir būti jos nariais. Taip pat visi keturi punktai daro didelę įtaką tarpusavio pagarbai jūsų santykiuose. Visų pirma, jie apsaugo visus krikščioniškus santykius nuo didžiausio pavojaus – ne, kalbu ne apie seksualinę nuodėmę, bet apie žmogaus polinkį savo mylimąjį paversti stabu. Dažnai ši stambeldystė pateisina seksualinę nuodėmę ir daugybę kitų santykių patologijų. Antra, jie padeda išlaikyti sutelktą dėmesį į Kristų ir Jo atliktą darbą jūsų gyvenime. Tiesą sakant, santykiai ir praktikos, puoselėjami vietinėje bendruomenėje, padeda susikcentruoti į Kristų ir išvengti stambeldystės puoselėjant romantinius santykius.

Įspėjimas ir padaršinimas

Apibendrinamas savo patarimą, noriu pasiūlyti vieną įspėjimą ir vieną padaršinimą. Visų pirma įspėjimas: jei, užsimezgas draugystei, jūs staiga nustojate vaikščioti į bažnyčią, mažiau meldžiatės ir mažiau skaitote, tai ženklas, kad jūsų santykiai galbūt nesiklosto dievota linkme. Žinote, surizikuosiu ir pasakysiu: jei jūsų draugystė atitraukia jus nuo jūsų pasišventimo Kristaus paliepimui rinktis drauge su bažnyčia, tai žudo jūsų santykius su Jėzumi, ir tai jau yra nekrikščioniški santykiai.

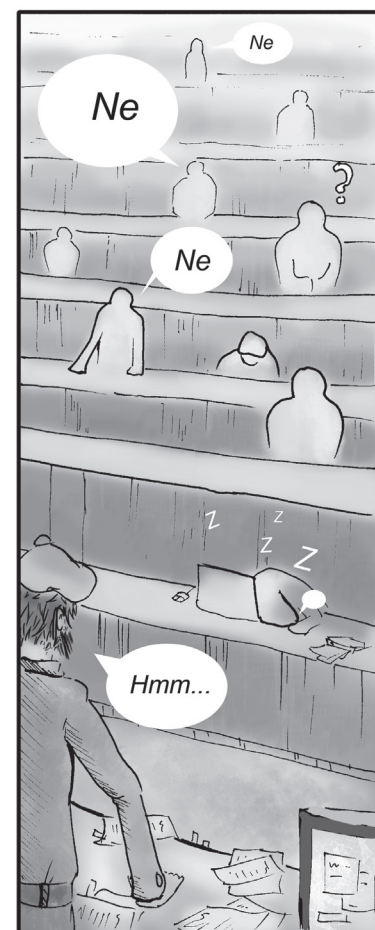
Ar tai reiškia, kad turėtumėte nedelsdami išsiskirti? Galbūt. Galbūt ir ne. Tai reiškia, kad turite priežasčių viską rūpestingai pergalvoti. Ir, manau, tikrai atrasite priežasčių atgaliai.

Na, o galiausiai štai ir padaršinimas: vyrai, išsikelkite tikslą pirmi padaršinti savo mylimąsias bendrauti su kitais tikinčiaisiais, ir jokių būdu nemaitinkite troškimo atitraukti nuo bendruomenės ir bendruomeninio garbinimo. Kaip skiriate laiko judviejų laikui drauge (šio laiko naudą greičiausiai irgi būtų verta apsvarstyti), taip pat uoliai skirkite laiko ir bendruomeniniam garbinimui. Merginos, tikiu, kad jūs norite bendrauti su vaikiniais, kurie puoselėja tvirtus, sveikus santykius su kitais tikinčiaisiais vyrais. Troškite, kad jūsų draugas bendrautų su kitais tikinčiaisiais tiek pat, kiek trokštate laiką leisti drauge su juo.

Na, ir galiausiai, atminkite: ne jūs, o Kristus yra jūsų santykių tikslas. Kreipkite vienas kito žvilgsnį į Kristų, ir leiskite Jam sujungti jus, kaip Jam atrodys tinkama.

Iš www.thegospelcoalition.org
vertė M. K.

Viena moteris skrido lėktuvu ir skaitė Bibliją. Šalia sėdintis vyras tvirtino: „Aš netikiu Biblija. Ar tu tikrai tiki, kas ten parašyta?“ Ji atsakė: „Kaip aš galiu netikėti? Juk tai Šventasis Raštas.“ Jis toliau klausė: „Kaip tu gali tikėti pasakojimu apie pranašą Joną? Kaip jis išbuvo tiek daug dienų žuvies pilve?“ Ji atsakė: „Aš nežinau. Bet kai nueisiu į dangų, paklausiu jo?“ Tada vyras paklausė: „O jeigu jo nebus danguje, kaip tu jo paklausi?“ Ji atsakė: „Tuomet tu galėsi jo paklausti.“

Ilustr. aut. Kornelijus Kuciński

Kaip krikščionys turėtų auginti vaikus

CHRIS LEWIS

Koks vaikų auklėjimo tikslas?

Jei nežinai, ko turėtum siekti, švaistysi jėgas veltui. O koks yra vaikų auklėjimo tikslas? Koks jūsų, kaip tėvų, tikslas? Ko norite savo vaikams? Ar kada nors apskritai esate apie tai susimąstę?

Vieni iš mūsų pasakytų: „Norėčiau, kad vaikai būtų sveiki ir laimingi. Norėčiau, kad užaugę jie įgytų gerą išsilavinimą, rastų gerą darbą, susituoktų su geru žmogumi ir gyventų gerą gyvenimą.“ Tai daugumos tėvų JAV „amerikietiška svajonė“. Kai kurie pasakytų: „Aš tiesiog norėčiau, kaip nors išverti, kol jie išaugs iš paauglystės.“

Koks jūsų tikslas? Galbūt geriau būtų klausti, kokius tikslus kelia Dievas jums, kaip vaikų tėvams? Jei esate krikščionis, būtent taip turėtumėte ir mąstyti. Tačiau prieš kalbėdami apie biblinius auklėjimo tikslus, aptarkime kai kuriuos nebiblinius.

Dalykai, kurių NETURĖTUME siekti

Blogiausias auklėjimo tikslas: suvaldyti netinkamą elgesį.

Iš patirties žinau, kad dauguma tėvų šito tikslo siekia iš nežinojimo ar įpratimo. Jų auklėjimas sutelktas į tai, ko jie nenori, o ne į tai, ko jie norėtų: Aš NENORIU, kad jie vartotų narkotikus ar alkoholį. Aš NENORIU, kad jie gyventų nesantuokinį lytinį gyvenimą. Aš NENORIU, kad jie susidėtų su blogais draugais. Aš NENORIU, kad jie darytų man gėdą. Ir kai jie šitų dalykų NEDARO, jaučiuosi visai geras tėvas.

Ir tai vyksta nuo mažų dienų. Mes didžiuojamės (taip darėme ir mes su Mišele), kad mūsų vaikai elgiasi gerai, o jūsų – ne.

Tokio auklėjimo tikslas – tiesiog apsaugoti nuo blogio ir suvaldyti elgesį. Jūs darysite viską, kad tik vaikai nesielgtų netinkamai – šauksite, gąsdinsite, bauginsite, versite jaustis kaltais, manipuliuosite.

Kodėl kontroliuoti netinkamą elgesį yra blogiausias tikslas?

Todėl, kad jei mes nesielgiame pagal širdį, mes veidmainiuojame.

Evangelijoje pagal Matą skaitome: *Veidmainiai! Gerai apie jus pranašavo Izaijas: 'Ši tauta artinasi prie manęs savo lūpomis ir gerbia mane savo liežuvium, bet jos širdis toli nuo manęs. Veltui jie mane garbina, žmogiškus priesakus paversdami mokymu'* (Mt 15, 7–9). Ar girdite, ką sako Jėzus? Jei mūsų širdis ir rankos (vidus ir išorė) veikia atskirai, tai vadinama veidmainyste. Tai netikra. Mes auginame nenuoširdžius veidmainius, kurie žino, kaip turi elgtis, bet jų širdys yra nutolusios nuo Dievo.

Jėzui nedaro išpūdžio tiesiog gerai besielgiantys žmonės, o ir šie Jį atstumia. Nes Jėzus žino tai, ką mes esame praktiškai pamiršę: mes žiūrime į išorę, o Dievas žiūri į širdį. Todėl išorė mus labai lengvai ir apgauna.

Pagrindinis auklėjimo tikslas – ugdyti vaikų širdis, o svarbiausia – išugdyti vaikų širdis, atviras Dievui.

Ar suprantate? Jei jūsų auklėjimo tikslas yra pakeisti elgesį, ir jei pokyčiai prasideda ne nuo širdies, jūsų vaikams ne tik nepasiseks, jie tiesiog bus pasmerkti. Supraskite, kad bet kokie teigiami elgesio pokyčiai geriausiu atveju bus laikini. Kodėl? Nes širdis visada nugali.

Būtent širdyje slypi tikrasis žmogus: Kaip vanduo atspindi veidą, taip žmogaus širdis atspindi žmogų (Pat 27, 19). Kitaip

tariant, tikrasis žmogus (jei taip galėčiau pasakyti) slypi širdyje, o ne išorėje.

Išorinės taisyklės bejėgės suvaldyti kūną: *Jei su Kristumi mirėte pasaulio pradmenims, tai kodėl gi, tarsi tebegyvendami pasaulyje, pasiduodate nuostatoms („Neliesk! Neragauk! Neimk!“ – visa tai vartojama dingsta.) pagal žmonių priesakus bei doktrinas? Tiesa, tai atrodo išmintingai dėl susikurto pamaldumo, tariamo nusizeminimo ir kūno varginimo, tačiau neturi jokios vertės ir pasotina kūniškumą* (Kol 2, 20–23). Ar supratote paskutinę mintį? Paulius sako: „Visi išoriniai dalykai, kuriais apribojame žmonių elgesį, iš pradžių atrodo be galo gerai, kol neišaiškėja, kad tai neturi galios suvaldyti kūniškumą.“

Jei jūsų auklėjimo tikslas bus suvaldyti netinkamą elgesį, tikslą galite pasiekti, bet jūsų pergalė bus laikina.

Yra dar viena priežastis, dėl kurios mūsų tikslas neturėtų būti tik pakeisti elgesį. Atsiverskime Laišką romiečiams: *O kas valgo abejodamas, tas smerktinas, nes valgo ne iš įsitikinimo. Visa, kas daroma ne iš įsitikinimo, yra nuodėmė* (Rom 14, 23). Tai sukrečia. Ar suprantate, ką čia Paulius ką tik pasakė (ir šių žodžių aš neištraukiu iš konteksto!)?

Netgi doras elgesys, kuris nekyla iš tikėjimo, yra nuodėmė! Galiu tai pasakyti kitaip: viskas, tai yra bet koks veiksmas ar požiūris, kuriam trūksta pasitikėjimo Dievu, yra nuodėmė, ir visiškai nesvarbu, ar tai žmonėms atrodo dora. Taigi jūsų vaikas gali būti pats doriausias, neperžengti griežčiau-

sių moralės ribų, bet Paulius rašo, kad jei jo elgesys nėra paremtas tikėjimu į Kristų, jo moralė yra nuodėminga. Jis elgiasi dorai, nes mano, jog Dievui bus priimtinas dėl savo gerų darbų, o ne tik dėl to, jog tiki Jėzumi Kristumi. Štai kodėl galime pasakyti, kad net patys doriausi pasaulio žmonės po mirties neis į dangų, jei netikės Jėzumi.

Jei mes siekiame tik suvaldyti netinkamą elgesį ar net paskatinti gerą, Biblija sako: „Tai nėra visiškai gerai. Jei elgesys (geras ar blogas) nekyla iš meilės Jėzui, tai yra nuodėmė.“

Pamatėme, kad siekti tik suvaldyti elgesį, nepasiekiant širdies, nėra gerai, tai kokie būtų teisingi tėvų tikslai?

Keletas geresnių auklėjimo tikslų

Pirmasis tikslas: vaikai turi suprasti, kad kovoja dvasinę kovą. Fizinis pasaulis nėra tolygus tikrovei. Aš noriu, kad mano vaikai suprastų, jog šis pasaulis – dar ne viskas. Nenoriu, kad jie tikėtų, jog tikrovė yra vien tik tai, ką galima pamatyti, paragauti ir paliesti. Noriu, jog jie žinotų, kad egzistuoja tikras dvasinis pasaulis, ir kad smarkiausiai grumtis reikia ne su kūnu ir krauju, o su dvasiniais valdovais ir blogio jėgomis.

Antrasis tikslas – kad vaikai būtų tvirtai įsitikinę, kuo ir kodėl tiki.

Aš noriu, kad mano vaikai turėtų tvirtai susiformavusius įsitikinimus, kuo jie tiki. Norėčiau, kad jie sugebėtų pasakyti: „Aš tikiu šiais dalykais, žinau, kodėl tikiu, ir tikėsiu, nors dėl šitų dalykų tektų net mirti.“

Trečiasis tikslas – kad vaikai būtų išitraukę į juos supančią kultūrą, bet ne-garbintų jos stabų.

Aš noriu, kad jie stebėtų kultūrą, kurioje gyvena, ir mokytųsi būti misionieriais, besidominčiais kultūra Atpirkimo požiūriu. Aš noriu, kad jie sugebėtų būti pasaulyje, bet nebūtų iš pasaulio, kad jie būtų kultūros dalis, bet nesilenktų jos stabams.

Tačiau manau, kad yra dar didesnis Dievo tikslas. Būti misionieriumi yra gerai. Turėti stiprius krikščioniškus įsitikinimus yra gerai. Suprasti, jog egzistuoja daugiau nei fizinis pasaulis, – nuostabu. Tačiau yra vienas tikslas, kuris yra visų kitų dalykų pamatas.

Pagrindinis auklėjimo tikslas – ugdyti Dievui atvirą, jautrią ir Juo pasitikinčią širdį

Tai daugiau nei užauginti gerus vaikus, kurie taps gerais suaugusiais žmonėmis ir gerais piliečiais, daugiau nei užauginti išsilavinusius ar sėkmingus vaikus, daugiau nei būti tikrais, kad jie susituoks su tinkamu vyru ar moterimi. Pagrindinis auklėjimo tikslas – ugdyti vaikų širdis, o svarbiausia – išugdyti vaikų širdis, atviras Dievui. Jei mums nepavyks to padaryti – mes būsime pralaimėję.

Kodėl pagrindinis auklėjimo tikslas yra išugdyti Dievui atvirą, jautrią ir Juo pasitikinčią širdį:

1. Auklėjimo esmė – širdies ugdymas

Pažvelkime į Patarlių knygą (ypač į pirmuosius 9 skyrius). Iš visų Biblijos knygų mums ją lengviausia suprasti. Štai kodėl aš raginu Patarlių knygą skaityti savo vaikams. Atkreipkite dėmesį – didžioji dalis Patarlių knygos parašyta kaip nurodymai vaikams. Autorius vis kartoja ir kartoja: „Mano sūnau, paklausyk.“ Tai – tėvo pamokymai. Tai be galo svarbu.

Ką daugiausia autorius pabrėžia savo pamokymuose – širdį! Jis sako: *Saugok su visu stropumu savo širdį, nes iš jos teka gyvenimo versmė* (Pat 4, 23). Ar girdite, ką sako knygos autorius? Viskas trykšta iš širdies. Iš tiesų Raštas mums vis kartoja ir kartoja, jog vienaip ar kitaip išorinis elgesys liejasi iš širdies. Nuo širdies priklauso jūsų elgesys – Raštas tą tvirtina nuolat. *Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, svetimavimai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, godumas, piktumas, klasta, nesusilaikymas, pavydas, piktžodžavimai, išdidumas, kvailystė. Visos tos blygybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų* (Mk 7, 21–23). Arba dar: *Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno iškelia gera, o blogas iš blogo savo širdies lobyno iškelia bloga. Jo lūpos kalba tai, ko pertekusi širdis* (Lk 6, 45).

Jei jūsų auklėjimo tikslas yra pakeisti elgesį, ir jei pokyčiai prasideda ne nuo širdies, jūsų vaikams ne tik nepasiseks, jie tiesiog bus pasmerkti. Supraskite, kad bet kokie teigiami elgesio pokyčiai geriausiai atveju bus laikini. Kodėl? Nes širdis visada nugalina.

O mes NENORIME, kad mūsų vaikai būtų tokie: aš nenoriu, kad mano vaikai būtų ištvirkę; nenoriu, kad jie būtų apgavikai, išdidūs ar kvaili. Ką aš paprastai darau, jei pamatau, kad mano vaikai pradeda taip elgtis? Pradedu gėdinti, kad taip nedarytų, verčiu jaustis kaltais, bijoti ir manyti, jog supyksiu, kai pamatysiu taip elgiantis. Ir viskas sugrįžta į senas vėžes – ko aš visai nenorėjau.

2. Elgesys nėra esmė

Taip elgdami mes siekiame pakeisti elgesį, o ne širdį. O šios Šventojo Rašto ištraukos moko, kad auklėjimo esmė yra viso gyvenimo esmė.

Kaip krikščionys turėtų auginti vaikus

Atkelta iš 13 p.

Tai, kas tinka tavo vaikams, tinka ir tau. Ir pagrindinis dalykas, jog elgesys nėra esmė. Visa esmė slypi širdyje.

Šis supratimas visiškai pakeičia vaikų auklėjimą. Tai visiškai pakeičia jūsų pačių nuostatas. Nes jūs suprantate, kad elgesys nėra svarbiausias dalykas gyvenime. Lytinis ištvirkimas nėra esmė. Pyktis nėra esmė. Noras patikti ir sulaukti kitų žmonių pritarimo nėra svarbiausias dalykas. Narkotikai ir alkoholis nėra svarbiausia. Svarbiausia yra širdis!

Supraskite mane teisingai: aš nesakau, kad nesantuokiniai lytiniai santykiai nėra blogai; nesakau, kad nusigerti nėra blogai. Aš taip nesakau! Sakau, kad jei jūs ar jūsų vaikai daro tokius dalykus, to neįmanoma išspręsti tiesiog pakeičiant elgesį, reikia iš esmės keisti širdį.

Mes labai lengvai apsigauname, nes dauguma tėvų lieka patenkinti, kai blogai besielgiantys vaikai pradeda elgtis gerai. Kai blogas elgesys parodo savo nagus, mes bet kokiomis priemonėmis jį užgniaužiame. O kai jis paprasčiausiai pakeičiamas tokiu elgesiu, koks mums patinka, mes būname patenkinti, tiesa? Mes jaučiamės „įvykdę užduotį“.

Tačiau taip nėra. Gali būti, kad mes paprasčiausiai auginame veidmainį – žmogų, kuris elgiasi vienaip, o viduje yra visiškai kitoks. Jei tai viskas, ką padarėte, tikslo jūs nepasiekėte. Nepadarėte nieko, kad vaiko širdis būtų atvira, jautri Dievui ir Juo pasitikėtu. Nepadarėte nieko, jog parodytumėte, kas vyksta jų širdyje.

3. Mes turime išsiaiškinti esmę.

Pabandykime šitaip: tarkim, kad vienas mano vaikų iškrėtė kažką, kas man nepatiko. Tai buvo blogas dalykas, nuodėmė. Ir aš, kaip dvasinis milžinas, jį sugėdinau. Priverčiau jaustis blogai, nes jis netinkamai pasielgė. Aš apkaltinau, truputį pabauginau ir pagąsdinau. Spėkit, kas atsitiko? Jis liovėsi taip elgtis. Man pasisekė pakeisti jo elgesį.

Tačiau atsitiko dar kai kas. Aš neišsiaiškinau reikalo esmės. Kodėl? Nes tingėjau. Elgesį pakeisti lengva, tam nereikia daug

laiko, ir labai patogu – mamos ir tėčiai yra pavargę, nori tiesiog išspręsti problemą ir gyventi toliau.

Norint išsiaiškinti esmę, reikia skirti tam laiko, reikia kalbėtis. Su vaikais reikia bendrauti. Reikia, kad aš, labiau subrendęs krikščionis, skirčiau jiems laiko ir išsiaiškinau, kad nuodėmė paprasčiausiai yra bandymas patenkinti troškimus tokiu būdu, kuris tų troškimų iš tiesų nepatenkina. Tai reiškia, kad turiu sugebėti ne tik parodyti į nuodėmę, bet ir suprasti, kodėl jų širdis į tą nuodėmę nukrypo.

Jei vaikas nesupras, kad jis yra nuodėmingas, jis niekada nesupras, jog jam reikia Gelbėtojo, ir tada svarbiausias auklėjimo tikslas – išugdyti Dievui atvirą, jautrią ir Juo pasitikinčią širdį – liks nepasiektas.

Kiekvieną kartą, kai jūsų vaikai nusideda, galite žvilgtelėti į jų širdies stabus. Tą patį galima pasakyti ne tik apie vaikus – taip yra ir su mumis. Dievas ir mus, ir juos sukūrė tam, kad ką nors garbintume – tiesiog taip yra. Jūs garbinsite Dievą arba ką nors kita. Kai jūsų vaikai nusideda, turite galimybę pažvelgti į jų širdį ir pamatyti, kokį stabą jie garbina.

Ar jie nusidėjo, nes troško pripažinimo? Vadinasi, jie garbina ne Dievą, o žmonių palankumą.

Ar jie nusidėjo, nes savanaudiškai troško kažką gauti kitų sąskaita? Taip jie tarsi sako: „Dieve, aš netikiu, kad Tu mane ap-

rūpinsi. Aš pasitikiu savimi. Garbinu save. Ir savo reikalus turiu tvarkyti pats.“

Ar suprantate, kaip skirtųsi drausminimas, jei jūsų požiūris taip pasikeistų? Jūs padėtumėte jiems pamatyti, kad jų širdis yra be galo sugedusi, ir dėl to jiems reikia Gelbėtojo.

Viena didžiausių problemų Amerikoje yra tai, kad žmonės nenori pasakyti, kad jų vaikai yra nusidėjėliai. Jie bijo, kad jei jų vaikai tai išgirs, tai sugriaus jų savivertę. Tačiau jei vaikas nesupras, kad jis yra nuodėmingas, jis niekada nesupras, jog jam reikia Gelbėtojo, ir tada svarbiausias auklėjimo tikslas – išugdyti Dievui atvirą, jautrią ir Juo pasitikinčią širdį – liks nepasiektas.

Ar aš sakau, kad vaikams reikia nuolat kartoti, jog jie yra blogi? Ne. Tiesiog sakau, kad jei žinote, jog auklėjant vaiką svarbiausia yra ne elgesys, bet širdis, jūs ieškosite tikrosios problemų priežasties ir nepulsite gydyti simptomų.

Taigi noriu pasakyti, kad jei jūsų vaiko elgesys nuodėmingas, jūs nesutriksite ir nebandysite jo skubiai užgniaužti. Jūs nesusierzinsite ir bandysite išsiaiškinti, kas vyksta jo širdyje, kad galėtumėte išspręsti tikrąją problemą, pritaikydami Evangeliją.

Esmė tokia: *už kiekvienos nuodėmės slypi stabas. Kiekvienas stabas slepia melą.* Vienintelis būdas sunaikinti stabą – susidoroti su melu.

Mus išlaisvinti gali tik Evangelija. Jei norime sunaikinti stabą, turime susidoroti su melu, o su melu mes susidorosime pasitelkdami Jėzaus Kristaus Evangeliją. Štai pavyzdys: mažasis Džonis draugų kompanijoje baisiai keikiasi. Jūs nusprendžiate nesinervinti ir neplauti jo burnos muilu, bent jau ne dabar. Jūs bandote išsiaiškinti, kas paskatino jo širdį taip kalbėti, ir galų gale suprantate, kad Džonis nesijaučia pripažintas. Jis kalba šlykštybes, nes nori būti draugų pripažintas ir atrodyti „kietas“.

Taigi supratome, kad Džonis turi stabą ir jį garbina. Šis stabas – tai žmonių baimė ar pripažinimas. Jis Džoniui meluoja, teigdamas, kad nebus pripažintas, kol nenusidės. Kokį atsakymą Džoniui siūlo Evangelija? Evangelija sako, kad Džoniui nereikia kovoti, jog Dievas jį pripažintų. Dievas įrodė savo meilę Džoniui – Kristus mirė už jį, kai jis dar buvo nusidėjėlis. Džonis gali suprasti, kad yra kur kas nuodėmingesnis, nei kada įsivaizdavo. Bet taip pat jis turi suprasti, kad yra kur kas labiau mylimas ir pripažintas, nei kada galėjo įsivaizduoti.

INGA JONIENĖ

Giesmės dažniausiai gimsta tada, kai pajaučiu įkvėpimą. Širdyje pradeda kirbėti kokia mintis, kurią norisi išsakyti, išgiedoti Dievui – tuomet stengiuosi užrašyti tai, kas gimsta. Melodija ir žodžiai dažniausiai ateina kartu. Melodijos paprastos, nesudėtingos. Rašydama ieškau tinkamiausių žodžių, kurie geriausiai apibūdintų vidinę mintį ar išgyvenimą. Dažnai tai būna giesmių forma Dievui išsakytos, išgiedotos maldos.

Kartais tiesiog norisi giedoti Dievui, tuomet pradėdau giedoti bažnyčioje jau giedamas giesmes, o baigiu savo žodžiais. Dažniausiai viską užrašau iš karto, kartais kelias dienas mąstau, taisau ar papildau. Kai gimsta giesmė, kad nepamirščiau melodijos, kelias dienas daug kartų ją giedu. Pagiedu namų grupelėje ar bažnyčioje.

Dainuoti mėgstu nuo vaikystės. Būdama mokyklinio amžiaus, lankiau chorą ir ansamblių. Kai buvau maža mergaitė, mėgau būti gamtoje, kartais eidavau į šalia namų esančią pievą ar miškelį ir stebėdavau: gulėdama pievoje stebėdavau debesis, vėjo kedenamas medžių šakas, pievoje augančias smilgas ir ropojančius vabaliukus. Stebėjau gamtą ir apdainuodavau tai, ką matau. Deja, paaugusi lioviausi tai daryti.

Baigusi mokyklą, išvykau mokytis į Vilnių. Ilgainiui pradėjau ilgėtis to pabuvimo gamtoje. Grįžusi savaitgaliai į tėviškę, tuoj pat išskubėdavau pasivaikščioti po gamtą. Vieno iš tokių pasivaikščiųjų metu man tarsi akys atsivėrė – negalėjau suprasti, kaip anksčiau nemačiau šitokio grožio! Supratau, kad žmogus tokio grožio sukurti negali – turėtų būti Tas, kuris visa tai stebuklingai surėdė. Tuo metu man gimė keli eilėraščiai, kurių, deja, neišsaugojau... Netrukus aš susitikau su Dievu, bet dar ilgą laiką eilių nekūriau.

Kai pradėjo gimti giesmės, pagiedodavau jas bažnyčioje, Druskininkuose. O nuo 2011 metų, kitų paraginta, pradėjau jas užrašinėti ir rinkti. Tam tikrais laikotarpiais giesmės gimdavo viena po kitos, kitais – rečiau. Giedu jas be instrumento, bet šiuo metu pradėjau mokytis groti gitara, kad galėčiau ir akompanuoti.

Prasmė

*Tu – tas šaltinis gyvojo vandens, kuris pagirdys ištroškusį keleivį.
Tu – ta viltis sausringoj dykumoj, kuri suteiks jėgų toliau eiti.
Tu – žiburys šėlstančioj audroj... viltis viena... pagalba išsigelbėt.
Kai jau nėra jokios prasmės gyvent, Tu – tas, kuris tampi draugu vienantvėj.*

*Aš be Tavęs – ištroškusi gėlė, o su Tavim atgyja mano šaknys.
Aš be Tavęs – atvėsus žarija, o su Tavim degu kaip laužas naktį.
Aš be Tavęs – išdžiūvęs šulinys. O Tu – srauni versmė, kuri pripildo.
Aš be Tavęs kieta ir neteisi, o Tu, kaip visad, mokai atgailauti.*

*Tu – kelrodė paklydusiam kely; tiesa, kuri išgelbės iš pavojų.
Tiesa, kuria pasitikėt gali. Išnarpliosi iš pinklių mano kojas.
Tu – ta žvaigždė, kuri švieti danguj ir nenustoji niekada švytėti.
Tu – amžina viltis manoj širdy. Kaip aš džiaugiuos, kad tuo galiu tikėti!*

Nieks neprilygsta Tau

*Nieks neprilygsta Tau nei žavesiu, nei grožiu.
Tu – perlas, deimantas, žvaigždė ir... paslaptis.
Tu – nuostabiausias, stebuklingas meilės sodas.
Viso pasaulio grožis – Tavo atspindys.*

*Dėkoju Tau, kad aš galiu Tave vadinti
Savuoju Tėvu, ir ateiti pas Tave.
Dėkoju Tau, kad savo meilę dovanojai.
Tu – tas vienintelis, Tu – meilė tobula.*

*Nieks neprilygsta Tau, nes Tu esi Karalius.
Šios žemės ir visos visatos pažiba.
Tavo – galaktikos, žvaigždynai, žemės lobiai,
Jūros galybė ir visa augmenija.*

*Dėkoju Tau, kad aš galiu Tave vadinti
Savuoju Tėvu, ir ateiti pas Tave.
Dėkoju Tau, kad savo meilę dovanojai.
Tu – tas vienintelis, Tu – meilė amžina.*

Aš noriu būt arti Tavęs, o Tėve

Aš noriu būt arti Tavęs, o Tėve.
 Patrauki prie savęs Šventa Dvasia.
 Tu mano širdį apvalyk kasdieną,
 Nuskaistinki ir padaryk švaria.

Teliejasi širdy Tavoji meilė,
 Gaivina ir skalauja ji gelmes,
 Užpildo tuštumą, patraukia baimę
 Ir nuramina sieloje audras.

Į ką man atsiremti? Ką mylėti?
 Prie ko man prisiglausti, kai sunku?
 Nors Tu man – atrama, žinau,
 Bet laukiu ateinančio žmogaus ir pailstu.

Teliejasi širdy Tavoji meilė,
 Gaivina ir skalauja ji gelmes,
 Užpildo tuštumą, patraukia baimę
 Ir nuramina sieloje audras.

Glaudžiuosi prie Tavęs, o šventas Tėve,
 Išgryninki, ištirki širdį man.
 Aš noriu būt arti Tavęs kasdieną
 Ir nepaliaujamai ieškot Tavęs.

Teliejasi širdy Tavoji meilė,
 Gaivina ir skalauja ji gelmes,
 Užpildo tuštumą, patraukia baimę
 Ir nuramina sieloje audras.

Širdis

Jis išpirko tave iš tamsybių gilių,
 Tave sužeistą rado, nuplovė krauju.
 Jis žaizdas tavo gydė, jas tvarstė švelniai,
 Bėdoje nepaliko, globojo kantriai.

Jis apvilko tave savo rūbais baltais,
 Plaukus papuošė perlais, apsaugė žiedais.
 Jis pamiršo, kas buvo tamsybių laiku,
 Apvalytas, švarus tu tapai Jo vaiku.

Bet širdis nerami, papuošta, išdidi –
 Jau puikuojasi ji prieš Kūrėją.
 Jai atrodo, kad ji jau savaime teisi,
 Ir pagalbos nieško pas Tėvą.

Jei gali pasikeist, įtakoti save
 Ir blogybių šaknis panaikinti,
 Jei gali – išbandyk! Bet kam Kristaus auka?
 Kam reikėjo kentėt Jam ir mirtį?

Neatsuk nugaros, Jis be galo kantrus,
 Tik pas Jį tu ateik, Jis padės tau.
 Duos jėgų apsispręst, apvalys nuo tamsos,
 Vėl nuplaus ir atleis, guos ir mokys.

Nes Viešpats yra geras, didžiai gailestingas,
 Jo meilė gili, beribė, kantri.
 Viešpats yra geras, didžiai gailestingas,
 Jo meilė didi, pasigailinti.

Dievo meilė

Krentu... Ar vėl mane pakelsi?
 Meldžiu... Ar nuodėmę atleisi?
 Žvelgiu... Ir laukiu atleidimo.
 Ilgiuosi Tavojo buvimo.
 Žinau, Tu ieškai tikro veido,
 Tikros širdies, kur slypi meilė;
 Kur ašarom, plaukais ji šluosto,
 Iš meilės Jėzaus kojas glosto.

Minkštos širdies Tu neapleisi.
 „Nenusidėk“, – Tu jai ištarsi.
 Atrask gyvybės švelnią giją,
 Te meilė vėl naujai atgyja.
 Nuplauki savo sielą meile,
 Ji teka iš šventos buveinės.
 Patirki Jo gailestingumą
 Ir neapsakomą meilumą.

Krentu... Ar vėl mane pakelsi?
 Meldžiu... Ar nuodėmę atleisi?
 Matau: skausmuose nukryžiuotą
 Ir už visas kaltes parduotą.
 Jis kančiose parodo meilę,
 Iškentęs sielvartą ir baimę.
 Kam daug atleista, daug ir duota.
 Yra viltis tau, ji – Golgotoj.

Sustoti nors akimirakai

Mes ieškome kažko šiame gyvenime,
Nerimsta mūsų širdys nuolatos.
Ramybės neatrandame ir blaškomės,
Tarsi putojanti banga atsitrenkiame į uolas.

Sustoti nebepajėgiam akimirakai,
Pakelt akis į dangų ir nurimt...
Ir apkabinti brangų draugą, mylimą;
Ir amžiną gyvenimą patirt.

Mes skubame, vis bėgame ir lekiamo,
Pasineriam į rūpesčių audras,
Tai užgožti savų troškimų, pergalių,
Tai nugalėti nesėkmių, patirdami kančias.

Gyvenimas prabėga nesugrįžtamai,
O tiek nesutvarkytų reikalų!
Tik kažkodėl jauti vidinę tuštumą
Ir ilgesį nutolusių namų.

Sūnus mums atiduotas, kelias atviras
Ir išsiilgus tėviška širdis.
Jis laukia, nesulaukia mūsų klystkeliuos,
Kokia prasmė iš to, kad mirė Jis?

Išdrįskime sustoti nors akimirakai,
Pakelt akis į dangų ir nurimt...
Ir apkabinti brangų draugą, mylimą;
Ir amžiną gyvenimą patirt.

Tu – vienintelė šviesa manos širdies

Aš nusidėjau Tau, o Tėve, širdyje,
Buvau neištikimas ir širdy nutolau.
Nuklydęs, aš tiesos ieškojau kelyje.
O mano meile, pas Tave sugrįžt panorau.

Nes Tu – vienintelė šviesa manos širdies
Ir niekas taip nesugeba mylėti.
Tu pasiryžai skausmą iškentėt,
Tik Tu, tik Tu, o mano meile sielos.

Nuklydęs nuo Tavęs aš dykuma tapau,
Kurioj nėra ramybės ir paguodos.
Tu mano sielos atgaiva, aš supratau.
Man be Tavęs gyvenimas ne mielas.

Nes Tu – vienintelė šviesa manos širdies,
Ir niekas taip nesugeba mylėti.
Tu pasiryžai skausmą iškentėt.
Tik Tu, tik Tu, o mano meile sielos.

Tu gaivini mane sava švelnia Dvasia,
Guodi ir stiprini, ir kelią man parodai.
Tu niekada nepalikai manęs,
Esi su manimi ir vasarą, ir gruodį.

Nes Tu – vienintelė šviesa manos širdies,
Ir niekas taip nesugeba mylėti.
Tu pasiryžai skausmą iškentėt.
Tik Tu, tik Tu, o, mano meile sielos.

Gimę pergalei

44 metų Daina Borusevičiūtė šiandien džiaugiasi nauju gyvenimu. Prieš metus išgirsta negailestinga diagnozė, kad mergina serga onkologine liga, Dainos neišgąsdino. Atvirkščiai, ši patirtis jai prilygo nuotykiui su Dievu. Apie savo gyvenimą, patirtį su Viešpačiu, netikėtą iššūkį pasakoja Daina Borusevičiūtė – šiandien gydytojų atlikti tyrimai liudija, kad jos organizme vėžio neaptikta.

Daina, ką galėtum pasakyti apie save?

Esu svajonių žmogus. Man kaip mažam vaikui labai patinka stebuklai – aš juos pastebiu savo gyvenime ir labai jais džiaugiuosi. Dievas su manimi bendrauja atsakydamas į kasdienes klausimus, ir tai mane labai džiugina. Sausio 31 d. suėjo 25 metai, kaip aš įtikėjau Kristų. Man tai labai brangu.

Dar prieš įtikėjimą buvau „nelaimingos meilės“ žmogus: nuolatos nelaiminga ir nusivylusi... Tai tęsėsi ir bažnyčioje – man tiesiog nesisekė meilėje. Aš labai troškau šeimos, tas vienišumas skaudino... Gal prieš septynerius metus klausiau savęs, ką aš gyvenime veikiu ir ką man toliau daryti. Netikėtai aplankė mintis: „Kask ten, kur stovi. Lobis – po tavo kojomis!“ Šiandien iš tiesų jaučiuosi taip, lyg būčiau radusi lobį. Ir ne vieną skrynį... Atrodė, kad radau vieną skrynį, bet kasdama toliau radau visą kambarį, o atkasusi kambarį pamaciau, kad ten – visas miestas, o kai atkasi miestą, supranti, kad randi ištisą karalystę... Supratau, kad tas lobis yra Dievo karalystė!

Tai suvokus ėmė keistis mano gyvenimas – lyg iš naujo atradau Kristų... Pasikeitė

mano žvilgsnis į gyvenimą – nebėra to taip ilgai mane lydėjusio liūdesio ir nusivylimo.

Šis apreiškimas apie lobį tave drąsina, stiprina, veda pirmyn?

Taip. Vilniuje lankiau merginų grupelę, kur mes kartu ieškodavome Dievo, gvilvendavome įvairiausių klausimus, bendraudavome... Ilgainiui šis „užsiėmimas“ tapo nuobodus, nes atsakymo į tokių skaudų santuokos klausimą neatradome. Galbūt ne taip ieškojome? Taigi nusprendėme kurį laiką nebesirinkti. Bet kartą man paskambino viena sesuo iš tos grupelės ir išsakė susirūpinimą dėl kitos merginos, kuri susidūrė su rimta problema. Ji tiesiog pasiūlė penktadienį pasninkauti, o vakare susirinkti maldai už tą draugę. Tą pirmą kartą prieš ketverius metus mes susirinkome šešios. Pamenu, kaip lipdama laiptais į penktą aukštą pagalvojau, jog norėčiau taip rinktis maldai dažniau. Panašiai jautėsi ir kitos merginos.

Pasimeldusios už tą draugę, pradėjome nuoširdžiai bendrauti. Supratome, kad mes visos esame vienišumo ir nevilties skausmo prislėgtos, tačiau to neįvardydavome, tarsi bijodamos įžeisti Dievą ar pasirodyti nedvasingos... Nusprendėme vadinti jausmus sa-

vais vardais ir sutarėme melstis, pasninkauti ir ieškoti Dievo atsakymų savo gyvenime.

Išsiskirstėme tarsi įgavusios sparnus, lyg jau būtume gavusios tai, ko prašėme. Nuo tos dienos intensyviai kiekvieną penktadienį pasninkaudavome ir rinkdavomės melstis. Jausmas buvo nepakartojamas: mes tiesiog pradėjome „užuosti“ po negailestingos sausras artėjantį lietų. Taip intensyviai meldėmės apie 1,5 metų. Būtent tuo laikotarpiu manyje kažkas labai stipriai pasikeitė – pasikeitė požiūris, pradėjau daugiau pažinti ir patirti Dievą. Dievo žodis man tapo gyvas, prisiminiau kadaise gautus pažadus.

Mes ėmėme melstis už savo būsimus vyrus, bet supratome, kad situacija negali pasikeisti akimirksniu: gal tie vyrai kažkur „įkalinti“: susiduria su įvairiomis problemomis, neįtikėję... Pamatėme, kad reikia melstis plačiau: už bažnyčią, už ganytojus, už Lietuvą, už Lietuvos vyrus...

Tuo laikotarpiu aš susilaužiau ranką ir apie du mėnesius negalėjau dirbti (esu siuvėja). Tad laiką leidau namie: daug skaičiau, klausiausi pamokslų. Būtent tada aš naujai suvokiau Tėvo meilę! Tai buvo tarsi starto linija. Staiga pradėjau suvokti Dievo meilę man per Tėvo meilę Sūnui! Pamačiau be galo didelę ir labai emocingą Tėvo meilę Sūnui – tarsi bombos sproginimas nugriaudė: „TU ESI MANO MYLIMAS SŪNUS! Tavimi Aš gėriuos! Atiduodu Tau visą Karalystę!“

Priimdama Sūnaus meilę tapau Karaliaus dukra! Šis suvokimas mane stiprina: aš jau nebesvyruoju, žinau, kad „iškristi“ iš Dievo meilės neįmanoma. Aš ir Kristus esame viena, ir tai yra nedaloma!

Anksčiau man atrodė, kad jei aš gerai elgiuos, tai Dievas mane priima, o jei blogai – ne... Nuolat lydėjo neužtikrintumas, ar aš tikrai esu Dieve, ar tikrai esu priimtina... Bet dabar aš suvokiu, kad esu Tėvo meilės dovana Sūnui. Sūnus pamilo Tėvo dovaną iki širdies gelmių, ir aš esu priimtina Mylimajame! Priimdama Sūnaus meilę tapau Karaliaus dukra! Šis suvokimas mane

stiprina: aš jau nebesvyruoju, žinau, kad „iškristi“ iš Dievo meilės neįmanoma. Aš ir Kristus esame viena, ir tai yra nedaloma!

Kaip sužinojai apie nelaimę?

Praeitą vasarą atostogavau kaime pas močiutę. Aš mėgstu būti kaime, ten labai graži gamta. Problema tik, kad neturiu savo kambarėlio, kuriame galėčiau nuo visų pasislėpti, pasimelsti. Ėmiau svajoti apie nedidelį kambarį, namuką ant kalno, ir melstis dėl to. Supratau, kad Dievas išgirdo, kad Jam tai nėra problema.

O mano galvoje ėmė sukintis mintys, kaip gauti pinigų tam nameliukui. Pradėjau kurti verslo planą, skaičiuoti, kiek per metus man reikia pasiūti daiktų, parduoti, kad tą namuką pastatytume.

Ir tą pačią 2014 metų vasarą aš apčiuopiau krūtinėje nelemtą guzelį... Mane net pykino nuo tos minties. Visą savaitę negalėjau priimti tokios realybės. Vėliau šnektelėjau su drauge, kuri mane ramino, sakydama, kad čia dar nebūtinai vėžys, kad gali būti kitokių darinių...

„Išsipildė mano svajonė turėti namuką močiutės kaime! Man tai stebuklas, Dievo meilės liudijimas. Kaip gera neišsigąsti, o į viską žiūrėti kaip į nuotyki, nes Dievas saugo mus.“

Nurimau ir tik po trijų mėnesių nuėjau pas gydytoją. Kai tyrimą, biopsiją, daręs mamologas man paskambino, supratau, kad tai rimta problema. Bet ši žinia manęs neišgąsdino – man buvo įdomu, ką Dievas darys. Žinojau, kad turiu didelius Dievo pažadus, kad jie tikrai išsipildys, kad pažadėtieji dalykai tikrai įvyks, tad buvo įdomu, kaip viskas pasisuks dabar. Tikrai nesiruošiau mirti – mintyse vis skambėjo

mintis, kad aš nemirsiu, bet gyvensiu ir skelbsiu Dievo šlovę.

O kaip jauteisi tuos tris mėnesius iki apsilankymo pas gydytoją? Turbūt ap-lankydavo įvairios mintys...

Kartais kaip žaibas nutvieksdavo ir gąsdinančios mintys. Aš jų nepriimdavau, nemedituodavau. Neleidau joms manęs parklupdyti ar sugniuždyti. Pati nusprendžiau gerti sodą, vaistus nuo *candidos* grybelio... Ar padėjo? Manau, kad sustabdė auglio augimą. Nes nuo to laiko, kai aš jį aptikau, iki operacijos praėjo pusė metų, bet auglys nepadidėjo.

Kaip viskas tęsėsi, kai nuėjai pas gydytoją?

Gydytojas man pasakė: „Vasario 4 d. mes tave guldome operacijai.“ Ta žinia lyg elektra per kūną perėjo. Taip gaila savęs pasidarė... Tą savaitę iki operacijos labai jaudinausi, bet ne dėl operacijos – žinojau, kad viskas bus gerai. Jaučiausi lyg būčiau į tą ligoninę siunčiama... Mat prieš kokius penkerius metus meldžiausi už onkologi-

išplėšti iš vėžio nagų. Kai tai priartėjo prie manęs pačios, supratau, kad bus įdomu...

Prieš man atsigulant į ligoninę, tą savaitę, kai buvau namie, vieną dieną į kambarį įėjo tėtis su laikraščiu rankose ir juokdamasis paklausė: „Ar žinai, kokia diena yra vasario 4-oji? Tai – pasaulinė kovos su vėžiu diena!“ Abu pasijuokėme, o aš pagalvojau, kad tai labai simboliška – mano Viešpats tikrai kažką darys!

Kaip pavyko operacija?

Operacija praėjo gerai. Man pripažino 2-ą vėžio stadiją, jis dar nebuvo niekur išplitęs. Bet manęs vos neparklupdė žinia, kad gydymą reikia tęsti – laukia chemoterapija ir spinduliuotė. Tuomet aš sudrebėjau. Buvau labai stipriai nusistačiusi prieš chemiją, bet supratau, kad turbūt negalėsiu atsispirti. Jaučiausi tarsi patekusi tarp girnų.

Man paskyrė 8 chemoterapijos seansų kursą, nes rasto vėžio forma buvo sunki ir biologiniai vaistai netiko. Paskyrė pačią stipriausią dozę, procedūras reikėjo kartoti kas tris savaites. Jaučiau didžiulę įtampą, bet sutikau šį gydymą pradėti. Šaukiausi Dievo: „Dieve, man reikia Tavo žodžio... Ką man daryti toliau?!“ Svarsčiau, ar Dievo valia tęsti chemoterapijos kursą.

Po tos pirmosios chemoterapijos man buvo labai bloga. Tai labai didžiulis stresas organizmui. Man pačiai buvo savęs gaila, gailėjo ir kiti... Aš kentėjau. Ir supratau, kad ta kančia visai nereikalinga. Reikėjo žengti žingsnį – parašyti pareiškimą, kad atsisakau chemoterapijos, bet neturėjau vidinių jėgų tai padaryti. Viešpats nepaliko manęs ir tuo itin svarbiu momentu – netikėtai internete aptikau vieną pamokslą, kurį pradėjusi klausyti apsiopyliau ašaromis. Ir verkiau, ir kvatojau, nes atrodė, kad pamokslininkė mato mane iš ekrano... Galiausiai nuskambėjo žodžiai: „Nebedaugink pikto savo kūnei!“ Viskas. Man buvo aišku – kaip kirviu nukirto. Po kelių dienų chemoterapijos atsisakiau – jokia spaudimo ją tęsti iš gydytojų nepatyrčiau.

Ar tokiu atveju pasiūlo kokią alternatyvą, kitą gydymą?

Ne, man nepasiūlė. Tik po trijų mėnesių reikėjo vėl pasirodyti mamologui. Bet aš žinojau, kad Dievas siųs man gydytoją.

Kaip viskas klostėsi toliau?

Dabar juokauju, sakydama, kad nežinau, kiek chemoterapija padeda pasveikti, bet stilių ji tikrai pakeičia – pati niekada neprisiversčiau nešioti trumpų plaukų šukuosenos...

Nukelta į 20 p.

Gimę pergalei

Atkelta iš 19 p.

Tarsi atsitiktinai susipažinau su gydytoja, kuri gilinaisi į kinų mediciną. Ji mane konsultuoja, pataria, jaučiu didelį palaikymą ir pastiprinimą. Anksčiau labai skeptiškai žiūrėjau į rytietiškų gydymo metodus, bet, manau, įsižiūrėjus galima atrasti daug išminties. Kinai kitaip žiūri į mediciną – jie žvelgia į visumą ir stengiasi daryti viską, kad operacijos net nereikėtų... Aš pusę metų vartojau vertingus, bet brangius, jų preparatus. Kadangi buvau apsidraudusi, tai susirgusi gavau kiek pinigėlių ir galėjau tuos preparatus įsigyti.

O vėliau lankeisi pas tave operavusius gydytojus?

Taip, tyrimus darė po 3 mėn., bet nieko blogo nerado. Vėliau tyrimus atliko lapkritį, bet, ačiū Dievui, vėžio ir vėl neaptiko.

Neįtikėtina. Tikrai šlovė Dievui!

Taip. Ir dar – išsipildė mano svajonė turėti namuką močiutės kaime! Man tai stebuklas – Dievo meilės liudijimas. Tas namukas nedidelis, 12 m² kambaryukas.

Kaip gera neišsigąsti ir į viską žiūrėti kaip į nuotykią, nes Dievas mus saugo. Aš maštau taip: Kristaus žaizdomis mes esame išgydyti. Jis saugo mus kaip savo akies vyzdį. Mano kūnas yra Šventosios Dvasios šventykla, o Šventoji Dvasia – tai visa ryjanti ugnis, kuri gyvena manyje. Todėl joks vėžys manyje negali gyventi – jam ten mirtinos sąlygos. Į ką žiūri, toks ir tampa.

Bet buvo sunkių akimirkų?

Žinoma, kad buvo. Ypač sunku buvo, kai atsisakiau chemoterapijos... Buvau sutrikusi, dvejojau. Mane „pargriaudavo“ arba sustiprindavo žodžiai. Jei kas pradėdavo gąsdinti: „Ką tu čia sugalvojai? Tau bus taip ar anaip...“, tada ir aš pradėdavau galvoti: „Oi, tikrai taip bus.“ Bet atsirasdavo žmonių iš kitos aplinkos, kurie stiprindavo ir drąsindavo. Tad aš supratau, kad labai svarbu, ką tu girdi, į ką žiūri.

Dabar aš jau nebebijau onkologinės ligoninės. Anksčiau bijodavau net į tą pusę pažvelgti, bet dabar jaučiuosi kiaurai per ją perėjusi, todėl ji man jau nebaisi.

„Visa, kas sena, praėjo, ir viskas tapo nauja. Lyg perėjau per Raudonąją jūrą. Tai buvo labai gilus vidinis sukrėtimas – tarsiėjimas per mirties šešėlio slėnį, bet ne tam, kad numirčiau, o tam, kad nugalėčiau. Bridau per tą jūrą lyg nešdamasi pergale.“

Daina, minėjai, kad esi svajotoja. Tavo gyvenime dabar naujas etapas? Kuo dabar gyveni? Turi naujų svajonių?

Taip, gyvenu supratimu, kad Jėzus, mano Jaunikis, yra šalia, kad tie pažadai, kuriuos Viešpats man davė, po truputį pradeda pildytis. Jaučiuosi lyg sėdėčiau saugioje karietoje ir smagiai vėžinčiausi su Tėvu.

Kai grįžau iš ligoninės, po kelių dienų man pakilo temperatūra. Pradėjau nervintis. Bet Viešpats man labai aiškiai pasakė: „Nebijok, nieko nebijok. Aš viskuo pasirūpinau.“ Šiandien aš jaučiuosi puikiai.

Daina, tu gyveni su tėvais. Kaip į tavo ligą reagoavo tėvai?

Dar prieš operaciją paklausiau mamos, ar ją slegia mano situacija. Ji atsakė, kad ne, neslegia. Labai išgyvenau dėl tėčio – kaip jis pakels tą žinią. Kai pasakiau jam, kad reikės operacijos, mačiau, kad jam buvo sunku, bet, viliuosi, Dievas ir jį sustiprino. Tą akimirką aplankęs nusiminimas, atrodo, pakankamai greitai praėjo. Galvojau, kad man reikės tėtį stiprinti, bet galiausiai jis stiprino mane, o ne aš jį. Man tai taip pat buvo didelė pagalba ir džiaugsmas.

Tave palaikė ir merginų grupelė?

Žinoma, palaikymo komanda buvo nereali. Meldėsi ir merginos, mūsų bažnyčia, ir tikintys iš kitos bažnyčios, meldėsi pažįstami ir giminaičiai Dubline, Londo-

ne. Ta palaikymo komanda buvo tikrai didelė. Tai mane labai stiprino. Neturėjau jokių sąlygų išsigąsti, bijoti... Ir kuo toliau, tuo įdomiau... Toks jausmas, kad Viešpats atidaro duris, atsiveria kažkokios naujos galimybės...

Pamenu, kai tėtis vežė mane į ligoninę, atrodė, kad aš išeinu, ir visa, kas sena, baigėsi, kad dabar aš tarsi brendu į upę. To, kas buvo, nebeliks – aš būsiu pakeista. Ir kai po 10 dienų grįžau namo, mano kambarys man atrodė svetimas, šaltas... Apėmė labai keistas jausmas – tarsi nebuvau ten labai ilgai... Tarsi visa, kas sena, praėjo, ir visa tapo nauja. Lyg perėjau per Raudonąją jūrą. Tai buvo labai gilus vidinis sukrėtimas – tarsiėjimas per mirties šešėlio slėnį, bet ne tam, kad numirčiau, o tam, kad nugalėčiau. Bridau per tą jūrą lyg nešdamasi pergale. Labai įdomus jausmas.

Supratau, kad Dievas ir Jo žodis yra realūs. Išmokau atpažinti Jį kalbantį ir įsikibti į Jo žodį. Jei neturiu Jo žodžio konkrečiai situacijai, aš blaškausi, bet jei turiu Jo žodį, tada jau ramu, nors aplinkybės dar ir nepasikeitė.

Ačiū už liudijimą. Suprantu, kad tas vidinis užtikrintumas gimsta maldoje, tame kambarėlyje, kurio tu taip troškai. Džiaugiuosi, kad tavo svajonės pildosi.

Kalbino Sonata Aleksandravičienė

Svarbiausios dvasinės disciplinos

DON WHITNEY

Kokios dvasinės disciplinos yra svarbiausios? Atsakymas labai paprastas. Svarbiausios yra dvi disciplinos: Dievo žodžio klausymas ir malda. Būtent tokia eilės tvarka, nes mums svarbiau yra girdėti Dievą per Jo Žodį, nei Dievui girdėti mūsų maldas.

Šios dvi disciplinos yra svarbiausios ir pagrindinės. Visos kitos dvasinės disciplinos kyla iš šių dviejų, arba kitaip sakant – iš Dievo žodžio (pavyzdžiui, pasninkas ar kita, ką aptinkame Dievo žodyje). Dievo žodis viskam suteikia formą ir moko mus, kaip elgtis.

Dauguma žmonių sakytų: „Lankau bažnyčią, kurioje tikima Biblija. Tačiau kaskart, atrodo, vis girdžiu tą patį – raginama skaityti Bibliją ir melstis. Duokite man ko nors daugiau. Noriu ko nors egzotiško. Kalbėkite apie egzotiškesnes disciplinas, pavyzdžiui, pasninką, atsiskyrimą ar užrašų rašymą.“

Tačiau jei nesate gerai iššaknijęs Dievo žodyje ir nesate įpratęs melstis, pamirškite pasninką ir užrašus. Svarbiausia yra Dievo žodis ir malda. Pastoriams, kurie moko dvasinių disci-

plinų, aš sakau: „Jei jums mokant apie dvasines disciplinas jūsų mokiniai neįpranta skaityti ar klausyti Žodžio ir melstis, pamirškite kitas disciplinas. Gali būti, kad žmonėms jos labiau rūpi todėl, kad mažiau apie jas žino, o mes, žinoma, norime mokytis to, ko apie jas moko Biblija. Tačiau neleiskite, kad mažiau svarbios disciplinos atitrauktų žmones nuo Dievo žodžio ir maldos.“

Žinote, aptikau universalias su šiomis disciplinomis susijusias problemas. Su Dievo žodžiu yra maždaug taip: net ir labai atsidavęs Biblijos skaitytojas skaito skyrių, du ar tris ir pabaigęs užverčia Bibliją. Ir labai daug skaitytojų pripažįsta, kad netrukus jie jau nepamena nieko, ką perskaitė. Dažnai netgi aš pats negaliu pasakyti, kurias eilutes skaičiau...

Manau, kad paprastas biblinis sprendimas šiai problemai spręsti – medituoti tai, ką perskaitėte. Ne tik skaityti, bet ir apmąstyti. Jei žmogus, sakykime, 2 sekundes skaito vieną eilutę, po to 2 sekundes skaito kitą eilutę ir taip toliau, per 15 minučių jis gali perskaityti kelis Šventojo Rašto skyrius, bet, deja, dažnai neprisimins, apie ką jis

skaitė. Ką galima prisiminti, pažiūrėjus į eilutę dvi sekundes? Kartais kai ką jis gal ir prisimins, bet tikrai nedaug. Ir kalta čia ne jūsų atmintis, IQ ar išsilavinimas. Problema yra metodai, kaip mes skaitome Šventąjį Raštą.

Jūs galite sakyti: „Rašto skaitymui aš galiu skirti vos kelias minutes per dieną ir darau viską, ką galiu. Jūs raginate mane tam skirti daugiau laiko, bet tam skirti daugiau laiko aš negaliu.“

Gerai, sakykime, kad Dievo žodžio skaitymui jūs tikrai galite skirti tik 10 min. Padarykite taip: 5 minutes skaitykite ir 5 minutes apmąstykite tai, ką perskaitėte. Juk geriau mažiau perskaityti ir šį tą prisiminti, nei perskaityti daug, bet nieko neprisiminti, tiesa?

Skirkite laiko apmąstyti tai, ką perskaitėte. Juk geriau mažiau perskaityti ir šį tą prisiminti, nei perskaityti daug, bet nieko neprisiminti.

O su malda dažniausiai yra taip: žmonės meldžiasi tų pačių dalykų tais pačiais žodžiais, ir tai pamažu tampa nuobodu. Kai malda tampa nuobodi, jūs nenorite melstis, o kai nenorite melstis, sunku prisiversti tai daryti. Malda tampa pareiga, privalomu dalyku ir nebeteikia džiaugsmo. Ji tampa bedvasė ir nenuoširdi.

Melsti tų pačių dalykų yra normalu, nes visas mūsų gyvenimas susideda iš besikartojančių dalykų. Kasdien gyvenimas dramatiškai nesikeičia. Pasiūlymas šiai problemai spręsti būtų toks: kai meldžiatės, melskitės remdamiesi Šventojo Rašto eilutėmis, ypač psalmėmis. Taip jūs melsitės dėl tų pačių dalykų, tačiau vis kitais žodžiais, ir jums nepritrūks žodžių. Jums nereikės jokių kitų užrašų – tiesiog atsiverskite Bibliją ir, pasiremdami Dievo žodžiu, kalbėkite Dievui, apie ką tik norite, ir jūs niekada nesikartosite.

Iš www.desiringgod.org
vertė Raimonda Jašinauskienė

Mano šeimos istorija

ANŽELIKA KRIKŠTAPONIENĖ

Genogramos tyrimas

Genograma – tai kelių kartų šeiminių ryšių schema. Ji gali padėti šeimai suprasti šeimos narių elgesio prielaidas ir stereotipų, kuriais jie vadovaujasi, kilmę, pamatyti šeimos raidą. Tokią savo šeimos genogramą pastorė Anželika Krikštaponienė sudarė prieš kelerius metus, studijuodama Evangeliniame Biblijos institute. Siūlome susipažinti su pastorės istorija.

Prieštariningame Sibire, pilname gamtos turty, bet ir menančiame įvairių tautų tremtinių skausmą, susitiko bei susituokė mano tėvai

Gimiau Šiauliuose 1969 m. šaltą ankstyvą vasario 7 dienos rytą kultūriškai mišrioje, bet darnioje geologų šeimoje.

Mano mama Liudmila Skulkina Strolienė, gimusi 1936 m., – rusė, gimė ir gyveno viename iš didžiausių Sibiro miestų Novosibirsk. Ten įgijo geologės-topografės profesiją ir išvyko dirbti pagal paskyrimą į Tiumenę. Tai buvo 1955 metai – sovietinio modernizmo pakilimas, Sibiro beribių plotų užkariavimo bei turtingų klodų ieškojimo, įsisavinimo laikas. Atvykusi į naftininkų stotį, ji sutiko jaunuolį iš Lietuvos – Vytautą Strolį, mano tėtį, gimusį 1932 m. Radviliškio rajone, Gankių kaime, stambių ūkininkų Igno ir Onos Strolių šeimoje, turėjusių 30 ha dirbamos žemės ir 15 ha miško tarpukario Lietuvoje. Jis buvo vyriausias brolis iš trijų šeimos sūnų, nuo pat vaikystės linkęs prie knygos ir mokslo. Todėl tėveliai nusprendė jo nelenkti prie žagrės, bet leisti į mokslus bei vylėsi, kad jis žengs senelio brolio profesoriaus – Lietuvos keramikos tėvo Liudviko Strolio, studijavusio Paryžiaus menų akademijoje, pramintą kelią. Pradžioje mano tėtį siuntė mokytis į pradinę Joniškių mokyklą, vėliau į Šiaulių vyrų (dabar J. Janonio) gimnaziją, kurią jis 1952 m. ir baigė. Beje, šią gimnaziją prieš kelerius metus baigė ir mano dukra Akvilė. Ji džiaugėsi, kad tęsė šeimos tradiciją, apie kurią girdėjo ne tik iš mamos lūpų, bet ir matė kelių kartų Strolių nuotraukas gimnazijos muziejuje.

Mano tėvo šeima išgyveno sunkų ir dramatišką Lietuvos okupacijos, turto nacionalizacijos laikotarpį 1949 m. bei negailestingą šeimos išsklaidymą. Visa tai ne tik paliko gilią žaizdą šeimos gyvenime, bet ir pakreipė tėvo

šeimos narių kelius skirtingomis kryptimis. Okupacinė valdžia atėmė žemę ir visą turtą, sudegino pastatus, ištrėmė motiną Oną į Sibirą (dėl to, kad rėmė lietuvių partizaninį judėjimą, kovojusį už tautos nepriklausomybę). Tėvas Ignas, šeimos sutarimu, pabėgo ir išslapstė sūnus pas gimines. Močiutė Ona – drąsi, valinga ir ryžtinga bei labai pamaldi katalikė moteris – viena ryžosi pakelti Sibiro katorgos kančias. Vis dėlto Sibiras palaužė jos sveikatą, ir nors 1953 m. sulaukė politinės rehabilitacijos, 1957 m. ji mirė nuo džiovos, nepamačiusi nė vieno savo anūko. Vėliau savo tėčio charakteryje galėjau pastebėti močiutės bruožų: užsispyrimą, tvirtą valią ir ryžtą siekiant tiesos bei teisingumo Sovietų santvarkos metais įvairiose gyvenimo situacijose bei puoselėjant mokslingumą, pažinimą, pasiryžtant keisti profesiją. Manau, kad šiek tiek to charakterio paveldėjau ir aš: savy neretai aptinku stiprią valią kaip Dievo dovaną siekti ilgalaikių tikslų ir neprarasti vilties, aukotis dėl nemenkaverčių dalykų, polinkį mokytis.

Psichologijos mokslas pastebi, jog daug ką paveldime iš savo artimųjų, nors jų asmeniškai nepažinome: charakterio bruožus, pasaulėjautą, gebėjimus ir kt.

Dėl to, kad močiutė buvo ištrėmta, mano tėvas negalėjo studijuoti europinėje Sovietų Sąjungos dalyje. Nors jį traukė meno pasaulis, fotografija ir filmas, troško mokytis kino operatoriaus profesijos, vis dėlto politiniai-ideologiniai įvykiai nulėmė kitokį gyvenimą. Jam rekomendavo geriau vykti mokytis į Sibirą – juk toliau tremtinės sūnaus niekas nebeutremtų. Baigęs gimnaziją Šiauliuose, jis išvyko studijuoti geologo naftininko profesijos Novosibirsko geologijos institute. Baigęs studijas, gavo paskyrimą

Mano mama Liudmila Skulkina Strolienė, gimusi 1936 m., – rusė, gimė ir gyveno viename iš didžiausių Sibiro miestų Novosibirsk

dirbti Tiumenėje. Už puikų mokslą ir žinių pritaikymą buvo paskirtas naftininkų stoties viršininku. Ten dirbusių geologų užduotis buvo naftos klodų Sibiro taigoje paieška ir eksploatacija naujos valstybės labui.

Prieštariningame Sibire, pilname gamtos turty, bet ir menančiame įvairių tautų tremtinių skausmą, susitiko bei susituokė mano tėvai. 1957 m. ten jiems gimė jų pirmagimis sūnus Arnoldas. Po dešimties metų intensyvaus darbo Tiumenės geologijos skyriuje mano tėvui buvo pasiūlyta vykti į Lietuvą ir prisidėti prie geologijos naftininkystės skyrių kūrimo Lietuvoje. Jam buvo patikėti Šiaulių Seisminės

Tėvas Vytautas įskiepijo man meilę kultūrai, menui, architektūrai, o kartu su mama – ir didelę meilę knygai

partijos įkūrimo ir plėtojimo darbai. Kupini džiaugsmo ir entuziazmo 1967 m. mano tėvai atvyko į Lietuvą – po ilgų metų tėvas grįžo į savo gimtinę. O po dvejų metų įsikūrimo jaudulio gimiau aš, seniai lauktas kūdikis.

Tarp manęs ir brolio yra 12 metų skirtumas. Buvau „pagrandukas“, visos šeimos numylėtinė. Vaikai mūsų šeimoje tarsi paženklinimo gyvenimo etapus: mano brolis tėvams buvo pirmasis, Sibiro laikotarpio, jų jaunystės vaikas, o aš – Lietuvos kūdikis, gimęs jau brandiems tėvams. Gal dėl to, kad brolis gimė Sibire, kur praėjo ir jo vaikystė, susiformavo jo „klajoklio“ charakteris?.. Mat tėvams dažnai tekdavo keltis iš vienos naftininkų stoties taigoje į kitą, o po visas taigos platybes jie, žinoma, vežiojosi ir mažylį. Atvykus į Lietuvą, broliui buvo gan sudėtinga – nauja kultūra, kita kalba,

nauji draugai. Arnoldas taip ir neprigijo Lietuvos žemėje. Sulaukęs pilnametystės, įgijęs statybų elektriko specialybę, jis vedė baltarusę moterį ir išvyko gyventi į Minską. Visą savo gyvenimą dirbo statybose ir keliavo po Rusiją. Šiuo metu dirba Maskvoje, tačiau vis mąsto apie Sibirą, trokšta ten sugrįžti...

Tuo tarpu man yra priimtinesnis sėslus ir nuoseklus gyvenimas vienoje vietoje. Manau, šį mano polinkį galėjo lemti tai, kad kai gimiau, tėvai buvo vyresni ir sėslesni. Jie kaip šeima įleido šaknis Lietuvoje. Tėvas, padirbėjęs geologu dar penketą metų, nusprendė keisti profesiją, nes kaip vadovas nuolatos jautė įtampą, buvo akyiai sekamas KGB. Mama liko dirbti geologe, o tėvas įgijo ekskursijų vadovo profesiją ir tapo puikiu profesionaliu gidu. Naujieji bendradarbiai jį vadino „vaikščiojančia enciklopedija“.

Tarp manęs ir brolio – 12 metų skirtumas

Pažintinės kelionės ir knygos buvo viso jo gyvenimo hobis. Jis puikiai, tarsi penkis savo rankos pirštus, pažinojo Sovietų Sąjungos didžiuosius miestus. Prisimenu mūsų šeimos keliones kartu.

Tėvas įskiepijo man meilę kultūrai, menui, architektūrai, o kartu su mama – ir didelę meilę knygai. Šiandien mano namuose glaudžiasi tikrai nemaža tėvų biblioteka. Ji man primena, kaip mūsų šeima nuostabiai leisdavo laiką – garsiai skaitydavome vieną ar kitą knygą. Tėvas pirmasis atvežė man dovanų Bibliją. Tada man buvo 16 metų. Širdyje gimė didžiulis noras perskaityti Šventąjį Raštą. Prisimenu, kaip nustebusi paklausiau tėčio: „Kodėl mūsų namų bibliotekoje nėra Biblijos? Gal galėtum man ją gauti?“ 1985 m. tėvas kažkokio Rusijos miesto antikvariate aptiko rusų Sinodalinio vertimo Bibliją, ją nupirko ir parvežė man. Šiandien ryškiai prisimenu, kaip kartu su mama godžiai garsiai skaitėme Šventąjį Raštą. Tėvas tada sakė: „Jūs man primenate mano mamą, kuri buvo labai religinga.“

Po ketverių metų išpažinau Kristų savo Viešpačiu ir Gelbėtoju, dar po mėnesio išpažinimo malda meldėsi mama, o galiausiai Viešpatį į širdį pakvietė ir tėtis. Tad 1989–1990 metais visi pažinome Kristų kaip asmeninį Gelbėtoją. Tai buvo nuostabios Dievo malonės, Jo dangiškos

Buvau „pagrandukas“, visos šeimos numylėtinė

šviesos ir laimės akimirkos – visi tapome Dangiško Tėvo vaikais ir prisidėjome prie naujos bažnyčios „Tiesos žodis“ atsiradimo Šiauliuose. Nuo 1990 metų mano tėvų namuose ėmė rinktis tikintis jaunimas – draugai ir pažįstami. 1991 m., Dievo paraginta ir pritariant tikintiesiems, paskelbiau bažnyčią „Tiesos žodis“, kurios nariais tapo ir abu mano tėveliai.

Aš ir tėtis

Šeima mano asmenybei ir gyvenimui padarė didžiulę įtaką, suteikė be galo daug neaprepiamų ir nesuskaičiuojamų turtų. Pirmiausia, augdama mišrioje šeimoje iš tėvelių išmokau kultūrų tolerancijos ir pakantumo įvairių tautų žmonėms. Mat mano kraujo giminaičių galima rasti nuo Sibiro iki Lietuvos. Mano tėvai puoselėjo toleranciją vienas kito atžvilgiu, gerbė vienas kito kalbą ir kultūrą, stengėsi suprasti vienas antrą, bet niekada neprarado savo tautiškumo. Mūsų šeimoje visada vyravo dvikalbystė:

su mama mes, vaikai, kalbėjome rusiškai, su tėvu – lietuviškai. Tai mums buvo natūralu. Tėvų lankstumas padėjo ir mano paauglystės metais: kaip jie gebėjo lanksčiai priimti vienas kitą, taip gana jautriai prisitaikydavo ir prie mano paauglystės iššūkių.

Nors tėtis buvo griežtesnis, tačiau paauglystėje nemažai su juo keliavome, kalbėdavome apie gyvenimo prasmę. Mama buvo draugiška, bendraudavo betarpiškai, puikiai gebėjo komunikuoti su mano draugais. Ji primygtinai prašydavo manęs nesišlaistyti gatvėmis, bet verčiau kartu su draugais kūrybingai leisti laiką mūsų namuose. Todėl tėvų namuose ne kartą vakarodavome su draugais iki paryčių. Tėvų supratimo ir meilės nestokojau. Tėveliai stebuklingai sugebėjo priimti mano jaunatvišką originalią saviraišką, netgi maištingą natūrą, polinkį į filosofiskumą, palaikė naujas geras idėjas, visokeriopa skatino atrasti pasaulimą ir pritarė mano profesijos pasirinkimui.

Mano šeimos istorija

Atkelta iš 25 p.

Aš ir mama

Šiandien, manau, kad toks mano tėvų tolerantiškumas lėmė ir jų atvirumą tikėjimui, visiškai naujai pamaldumo formai. Tėvai nepriekaištavo, kai įtikėjau Dievą, pasirinkau naują evangelinę-charizminę bažnyčią. Priešingai, jie palaikė mane ir visai netrukus patys atidavė savo gyvenimą Kristui. Tik jų padrąsinta galėjau ryžtis priimti Viešpaties pašaukimą tapti pastore.

Šiandien suprantu, kad jų tolerantiškumas teka ir mano gyslomis: atrodytų, galiu priimti žmogų tokį, koks jis yra, neatsižvelgdama į tautybę, lytį, socialinę padėtį, fizinę ar psichologinę būklę. Nors jaunystėje tik šiek tiek susidūriau su neįgaliais žmonėmis, tačiau, mano pačios nuostabai, natūraliai sugebėjau priimti savo uošvį kurčnebylį, su juo draugiškai bendrauti. Jis praturtino mano pasaulį – leido patirti, kad žmonės bendrauja ne tik žodžiais, bet visa savo kūno kalba.

Mąstydamą apie savo šeimą suvokiau, kad iš jos paveldėjau gebėjimą praminti kelius naujose srityse, tam tikrą novatoriškumą. Mano tėvai turėjo tą savybę. Jie drąsiai ėmėsi įvaldyti Sibiro platybių, žengė ten, kur dar nebuvo žengusios žmogaus kojos. Jie kėlėsi į Lietuvą, kad padėtų įvaldyti naują geologijos ir naftininkystės sritį mūsų tautoje. Iš Dievo malonės, man taip pat teko novatoriška tarnystė, tik dvasinėje plotmėje – atnešti tikėjimą į mūsų šeimą bei pradėti evangelinę-charizminę bažnyčią Šiauliuose ir Šaulių regione.

Nagrindėdama savo šeimos genogramą, savo šeimoje ir charakteryje pamačiau įvairių įdomių atsikartojimų. Antai, žvelgdama į savo tėvus bei į tėvo giminę, matau, kad šeimos vyras ir žmona būdavo tos pačios profesijos atstovai arba dirbo panašius darbus: pusę savo santuokinio gyvenimo mano tėvai abu dirbo geologijos srityje, mano tėvo tėvai ir seneliai visi buvo ūkininkai. Šiandien aš ir mano vyras Aidas Krikštaponis jau 25 metus drauge darbuojamės bažnyčioje. Aš esu bažnyčios pastorė, o jis – administratorius, atsakingas už administracinę, naujų technologijų bei ūkinę bendruomenės veiklą. Peržvelgdama vyro giminės vyriškąją liniją, pastebėjau labai įdomią detalę – jo senelis Juozas Krikštaponis ir prosenelis Simonas Krikštaponis buvo pamaldūs bažnyčios tarnai, ištikimai tarnavę bažnyčioje kaip zakristijonai. Prosenelis Simonas už garbingą ir dorą tarnystę buvo palaidotas vienos katalikų bažnyčios šventoriuje. Kalbėdamiesi su vyru, pagalvojome,

kad Krikštaponių giminei būdingas diakonų patarnavimas ir paslaugumas.

Kai žvelgiu į savo charakterį, taip pat pastebiu galimą giminės įtaką. Esu intravertė ir jau nuo vaikystės pastebėjau, kad galiu pakelti psichologinį skausmą ir kančią. Vaikystėje buvau gana gležna, trapios sveikatos. Ikimokykliniame bei ankstyvame mokykliniame amžiuje nemažai laiko – savaitėmis, o kartą net kelis mėnesius – praleisdavau ligoninėse. Sovietmečiu mažamečiai vaikai ligoninėje gulėdavo be tėvų, o karantino metu tėvams net drausdavo vaikus lankyti. Pasimatydavome tik prie lango. Mama pasakodavo, kad kiekvieną kartą, kai ji matydavo mane mažutę, trapią ir ramią, žvelgiančią pro ligoninės langą, jai suspausdavo širdį. Ji svarstė, iš kur toks mažas vaikelis semiasi vidinių jėgų, ištvėmės ir kantrybės ligos patale, kai šalia nėra geriausių vaikų guodėjų – tėvelių.

Pamenu, kad viduje tikrai kentėdavau, bet tą kentėjimą stebuklingai galėjau pakelti. Gal tai dėl intravertiško būdo? Šiandien manau, kad tą gebėjimą pakelti vidinį skausmą galbūt paveldėjau iš kantrios savo močiutės – mano tėvo mama viena už visą šeimą sutiko kęsti Sibiro lagerių kančią. Dėl tokios jos aukos visi vaikai, nors ir išslapsyti pas gimines, bet liko Lietuvoje ir galėjo tęsti mokslus. Taip pat sužinojau, kad mano mamos močiutė Aliona Kravcova, nors ir rusė, nukentėjo nuo sovietų revoliucijos, nacionalizacijos ir savo giminių žiaurumo: po Spalio revoliucijos jos vyro, Deniso, brolis nužudė jį dėl žemės ir „pasistengė“, kad šeima būtų ištremta į Sibirą. Tad mano prosenelė

Aliona, patyrusi žiaurią vidinę skriaudą ir traumą, išgyvenusi tragišką vyro netektį, giminių išdavystę ir turto nusavinimą, su septyniais vaikais buvo ištremta į Sibirą. Taip Sibire atsidūrė ir mano mamos giminaičiai iš Pamaskvės. Šiandien sunku suvokti, kiek moteriai su mažamečiais vaikais reikėjo vidinių jėgų pradėti naują tremtinės gyvenimą atšiauriomis Sibiro sąlygomis. Tačiau ji gyveno ilgai (net 93 metus) ir, kiekvieną dieną klūpėdama ir užtardama juos prie ikonos savo namo kampelyje, išaugino visus savo vaikus. Tik Dievas galėjo padėti atleisti, išlikti bei atrasti naują gyvenimo prasmę!

Galiausiai, paminėsiu dar vieną pastebėtą mūsų šeimos aspektą. 1997 metais mums su Aidu gimė antrasis kūdikis, berniukas, kuris, deja, vos gimęs mirė. Jam buvo diagnozuota širdies yda. Galvojame, kad ir tai galėjo lemti šeimos genetika. Pirmiausia, su vyru pastebėjome, kad mūsų šeimos vyrų silpnoji vieta – širdis. Mano tėtis ir jo tėtis mirė ištikti širdies smūgio – infarkto. Kita vertus, mano močiutė Uljana ir vyro močiutė Veronika taip pat buvo netekusios kūdikių. Mano mama augo keturių vaikų šeimoje, bet trys vaikai mirė dar kūdikystėje. Aido tėtis gimė šešių vaikų šeimoje, iš kurių du mirė dar būdami kūdikiai. Jų mirčių priežastys nėra žinomos. Be abejo, tais laikais vaikų mirštamumas buvo didelis, tačiau per kartų kartas pasikartojančios genetinės ligos suteikia naudingos informacijos apie žmogų, padeda geriau pažinti save ir artimuosius bei paguodžia sunkią valandą.

Manau, kad ir šis tyrimas dar labiau padėjo pažinti save, apmąstyti savo šeimos istoriją bei prisiliesti prie savo šaknų. Savęs pažinimas, kaip pastebėjo reformatorius J. Kalvinas, yra viena iš dviejų svarbiausių pažinimo laukų žmogaus gyvenime: pažinti Dievą ir save patį – dvi neišsemiamos gėlmės!

Pastorė Anželika Krikštaponienė „Mamos-dukros“ šventėje Vilniuje su mama Liudmila ir dukra Akvile

Stulbinanti Dievo malonė

PHILLIP HOLMES

Nors ir žinome Šventojo Rašto tvirtinimą, jog Dievas yra maloningas, tačiau daugeliui mūsų sunku tuo patikėti. Kai kuriems kyla klausimas, kas iš tiesų yra malonė. Jei kasdien rimtai pripažintume savo nuodėmių baisumą ir suvoktume Dievo teisumą, turbūt klaustume Dievo: „Ar Tu vis dar mane myli?“ arba „Kodėl Tu toks kantrus man?“, „Kodėl nesunaikinai mane dėl to, ką aš padariau?“

Mes vis aiškiau suvokiame savo nuodėmingumą ir vis labiau nekenčiame nuodėmės, tad mums be galo reikalingas biblinis požiūris į Dievo malonę. Mums reikia, kad Raštai nupieštų aiškų paveikslą, koks yra Dievas ir kaip labai Jis myli mus Jėzuje Kristuje. Mums reikia išvysti Raštuose minimą Dievą, kuris yra toks maloningas, kad tai suvokę imame raudoti ir atgailauti.

Ką mes galvojame apie Dievą

Skaitydami Michėjo pranašystės 6 skyrių matome, kad izraelitai turėjo iškreiptą supratimą apie Dievą. Nuo pirmos iki penktos eilutės skaitome, kad Viešpats švelniai priekaištuoja jiems, klausdamas: *Mano tauta, ką tau padariau ir kuo apsunkinau?* Viešpats primena izraelitams, kaip Jis išlaisvino juos iš Egipto vergijos, ir kitus jų naudai atliktus didžius darbus, tačiau 6–7 eilutėse skaitome pribloškiantį, tačiau skausmingai pažįstamą jų atsaką: *Su kuo man ateiti pas Viešpatį, nusilenkti aukštybių Dievui? Ar ateiti su metinių veršių deginamosiomis aukomis? Ar Viešpats priims tūkstančius avinų ir daugybę aliejaus? O gal man atiduoti savo pirmagimį už nusikaltimus, savo kūno vaisių už savo nuodėmę?* (Mch 6, 6–7).

Užuot dėkoję, izraelitai parodo, ką jie iš tiesų mano apie Dievą. Sąmoningai ar ne, jie piešia reiklaus ir žiauraus Dievo, kuriam neįmanoma įtikti, paveikslą. Kalbėjimo tonas neaiškus. Galima manyti, jog kalbėtojas nuoširdžiai mėgina atgailauti arba kad kalbantysis yra pasipiktinęs. Tačiau jų požiūris į Dievą prasilenkia su realybe. Ir man toks jų požiūris į Dievą labai gerai pažįstamas...

Dar mokydamiesi koledže, kartu su draugu išpažinome vienas kitam nuodėmes ir meldėmės. Išpažinimo ir maldos metu atradome, kad abu labai panašiai įsivaizduojame Dievą. Abu matėme Jį tarsi piktą tėvą, sėdintį soste, supykusį ir pribloškį dėl to, kad mes ir vėl nusidėjome. Dievas, kurį įsivaizdavome, buvo nekantrus, piktas ir visiškai mumis nusivylęs. Mes manėme, kad mūsų dangiškasis Tėvas nuolat yra nusivylęs dėl sukilusių savo vaikų. Todėl dabar, skaitydamas šias Michėjo pranašystės eilutes, aš suprantu izraelitus.

Dievo malonė nesulyginama su žmogaus malone

Mūsų supratimas apie Dievo malonę iš dalies siejasi su tuo, ką patyrėme vienas iš kito. Nesvarbu, ar tai susiję su mūsų tėvais, giminaičiais ar apskritai su žmonija – tai, ką mes išgyvenome, susidūrę su nuodėmingais ir sužeistais žmonėmis, paveiks ir mūsų požiūrį į šventą ir teisų Dievą. Mes nepažįstame malonės, gailėstingumo, ir viskas yra paženklinta nuodėmės. Žmogiškai kalbant, nors mes ir patyrėme malonę, mes niekada nesutikome žmogaus, kuris tobulai tą malonę įkūnytų.

Mąstant apie tai, kaip mes mylime ir rodome malonę kitiems, man iškilo du dalykai, atskleidžiantys mūsų motyvaciją atleisti:

1) natūraliai žmogus gali būti maloningas tik todėl, kad daugiau ar mažiau suvokia, jog ir pats yra ne mažiau kaltas nei tas asmuo, kuriam reikia malonės;

2) žmogus atleidžia kitiems, nes dažniausiai žino tik mažą dalelę to, dėl ko tas kitas žmogus iš tiesų yra kaltas.

Esu tikras, jog yra daugiau žmogiškų motyvų būti maloningam, tačiau vien tik šie du parodo mums du faktorius, kurie vaidina svarbų vaidmenį, kai kalbame apie mūsų gebėjimą atleisti, – tai mūsų pačių nuodėmės ir nežinojimas.

Stulbinanti malonė

Vos pradėjęs tai analizuoti, apstulbau. Dievas nėra nei nuodėmingumo, nei neiš-

manymo apribotas ir yra maloningas tikrai ne dėl šių faktorių. Jis yra šventas ir teišus Dievas, Jame nėra jokios nuodėmės, Jis kupinas gerumo ir meilės. Jis niekad nesuklydo ir nėra nieko, kas Jam būtų nepasisėkę. Jis yra tobulas. Jei Jis būtų gydytojas, nė vienas Jo pacientas nemirtų. Jei Jis būtų teišininkas, Jis visada laimėtų bylą. Neįmanoma išmatuoti Jo teisumo ir nepriekaištingumo.

Vis dėlto kai mes, nuodėmingi ir sukilę vaikai palaidūnai, spjauname Jam į veidą ir voliojamės savo nuodėmėse, liūdindami Jo Dvasią, Jis kviečia mus atgailauti ir, nuoširdžiai mylėdamas bei išskėstomis rankomis laukdamas mūsų, sako: „Vaikeli, grįžk namo.“

Pro Jo akis neprasprūsta nė viena mūsų nuodėmė – Jis žino viską, ką mes kada nors padarėme, mato ir blogį, kurį mes stengiamės pridengti savo gerais darbais, bet geba tai pakelti. Nors Jis žino, kas mes iš tiesų esame, tai niekada neužgoš Jo meilės mums. Viešpats pažįsta mus, geba mus meiliai pabarti, ir tas Jo artumas yra antgamtinis. Dievo malonė stulbina. Kiekvieną kartą, kai mąstau apie šią realybę, pradedu verkti, nes tarnauju Dievui, kurio meilė ir malonė mane glumina.

Pažinkime Dievo malonę

Ši malonė skelbiama visame Šventajame Rašte. Mūsų Dievas yra *gailėstingas ir maloningas, kantrus ir kupinas gerumo bei tiesos, parodantis gailėstingumą tūkstančiams, atleidžiantis nusikaltimus, neteisības ir nuodėmes* (Iš 34, 6–7). Ši malonė išskiria krikščionybę iš kitų religijų ir mokymų. Jokia kita religija nepabrėžia dieviškos malonės taip, kaip tai daroma Biblijoje. Štai kodėl, jei krikščionis nori augti ir bręsti, yra būtina skaityti Bibliją ir bendrauti su Dievu. Kuo mažiau skaitome Bibliją ir meldžiamės, tuo blankiau suvokiame, koks yra Dievas. Jei nori, kad Dievo malonė apstulbintų tave vėl, skaityk Bibliją.

Iš <http://www.desiringgod.org>
vertė Lina Tamonytė

Krikščioniškas požiūris į senatvę ir senėjimą

RICHARD IR JUDITH HAYS

Tęsinys. Pradžia Nr. 1 (443)

Paskutiniame Evangelijos pagal Joną skyriuje, kuriame pasakojama apie Petrą ir mylimą mokinį, aptinkame svarbius liudijimus, padedančius iš arčiau pažvelgti į pagyvenusius Naujojo Testamento veikėjus. Prisikėlęs Jėzus pranašauja apie Petro mirtį jam esant garbingo amžiaus: *Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai būvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas, ir kitas tave perjuos ir ves, kur tu nenori* (Jn 21, 18). Ši pranašystė apie kankinio mirtį esant garbaus amžiaus paskatino Petrą pasidomėti ir „mokinio, kurį Jėzus mylėjo“, likimu. Neaiškus Jėzaus atsakymas pasakotojui suteikia progą pakomentuoti, kad, priešingai kai kuriems gandams, Jėzus nepranašavo, kad Jo mylimas mokinys nemirs (Jn 21, 23). Panašu, kad šis evangelijos autoriaus komentaras atspindi situaciją, kuri susiklostė pirmojo amžiaus pabaigoje, kai mylimas mokinys po ilgų liudijimo ir tarnavimo metų (Jn 21, 24) visgi mirė. Tokiu būdu ši istorija leidžia numanyti, kad ir Petras, ir mylimas mokinys, nežiūrint skirtingos jų mirties, ir sulaukę garbaus amžiaus aktyviai liudijo Evangeliją ir buvo krikščionių bažnyčios lyderiai.

Apaštalo Pauliaus laiškuose randame vos keletą eilučių, kalbančių apie senus žmones. Svarbiausios iš jų – ketvirtame Laiško romiečiams skyriuje Pauliaus perpasakota Abraomo ir Saros istorija. Pristatydamas Abraomo tikėjimą, Paulius pabrėžia garbų jo amžių: *Jis nepavargo tikėti ir nelaiškė savo kūno apmirusiu (nors jam buvo apie šimtą metų) ir Saros iščių apmirusiomis* (Rom 4, 19). Nežiūrint šių, atrodytų, beviltiškų aplinkybių, Abraomas toliau tikėjo, kad *ką Jis pažadėjo, įstengs ir įvykdyti. Todėl jam tai buvo įskaityta teisumu* (Rom 4, 21–22). Tokiu būdu Paulius Abraomą rodo kaip tikėjimo pavyzdį ne tik pagyvensiems žmonėms, bet ir visiems tikintiesiems.

Paulius probėgšmais vadina save *senyvu žmogumi*, kuris *šiuo metu ir Jėzaus*

kalinys (Fil 9). Galbūt šiuos dalykus jis paminėjo tam, kad sužadintų laiško adresatų, kuriuos jis stengėsi įkalbėti elgtis gailėstingai su vergu Onesimu, pagarbą. Kituose tekstuose Paulius užsimena apie save kaip apie per jį atsivertusių žmonių *tėvą*, ir tai tarnauja panašiam tikslui – kviečiama elgtis su juo pagarbiai kaip su tėvu (pvz., 1 Kor 4, 14–16; 2 Kor 6, 13; Gal 4, 19–20; 1 Tes 2, 11–12), nors Paulius čia atkreipia dėmesį ne į savo garbų amžių, o į metaforinę „tėvystę“: jis – tas, kuris nukreipė juos pas Jėzų.

Pagarba garbingam visuomenės nariui amžiui pabrėžiama laiškuose Timotiejui ir Titui. Pavyzdžiui: *Senesnio žmogaus aštriai nebark, bet ragink kaip tėvą* (1 Tim 5, 1). Čia taip pat randame konkrečius nurodymus, kad bendruomenė turi padėti našlėms, kurios vyresnės negu 60 metų, ir kad moterys, bažnyčios pripažintos našlėmis, visas jėgas turėtų skirti maldai, būti svetingos ir tarnauti kenčiantiems (1 Tim 5, 3–16). Laiške Titui raginama, kad *pagyvenusios moterys elgtųsi garbingai, nebūtų apkalbinėtojos, besaikės vyno gėrėjos* ir kad jos mokytų jaunas moteris atlikti savo pareigas, kad *nebūtų šmeižiamas Dievo žodis* (Tit 2, 3–5). Pagyvensiems vyrams duoti bendresni nurodymai: kad *pagyvenę vyrai būtų blaivūs, rimti, santūriūs, sveiki tikėjimu, meile, kantrybe* (Tit 2, 2). Toks dorinis mokymas pagyvensiems –

tai didelio rūpesčio Pauliaus laiškuose dalis dėl to, kad bažnyčios bendruomenė būtų gerbiama visuomenės akyse, bet jis mažai padeda atskleisti konkretų klausimą apie krikščionišką etinį požiūrį į senėjimo problemas.

Ar nagrinėdami atskiras Naujojo Testamento nuorodas apie senstančius žmones galime padaryti kokias nors bendras pastabas arba išskirti kokias būdingas temas?

Pirma, Naujojo Testamento autoriai pagyvenusius žmones laiko vertais pagarbos ir ypatingo rūpesčio. Jeigu pagyvenę žmonės vieniši ir turi poreikių, bažnyčios bendruomenė raginama jais rūpintis, o tie, kurie nesirūpina pagyvensiais savo šeimos nariais, griežtai smerkiami: *Jeigu kas neaprūpina savųjų, ir ypač savo namiškių, tas yra paneigęs tikėjimą ir blogesnis už netikintį!* (1 Tim 5, 8). Jokūbas savo laiške rašo, kad *tyras ir nesuteptas pamaldumas* pasišvenčia rūpintis našlėmis ir našlaičiais (Jok 1, 27). Vienas iš griežčiausių Jėzaus pasmerkimų, ištartų Įstatymo žinovams ir fariziejams, susijęs su jų išvedžiojimais, kuriais jie pagrįsdavo atsisakymą rūpintis savo nusenusiais tėvais (Mk 7, 9–13). Net būdamas ant kryžiaus Jėzus rūpinosi savo motina Marija – perdavė jos globą savo mylimam mokiniui, kuris *pasiėmė ją pas save* (Jn 19, 26–27).

Savo ruožtu, pagyvenę žmonės turi ypatingą atsakomybę. Jie turi būti tikėjimo įsikūnijimas, rimtumo ir pagarbos pavyzdys (Tit 2, 2–5). Jie turėtų vadovauti bendruomenei, ypač mokymo ir sielovados srityje. Jiems gali tekti patirti kentėjimus ir net kankinystę. Ir nors jie gali taip ir nepamatyti savo gyvenime išsipildančių Dievo pažadų, visgi jų tikėjimas, nugalintis mirtį, yra rodomas kaip pavyzdys paskesnėms kartoms (Hbr 11).

Tokį sekimo vertą tikėjimą įkūnija Luko pasakojime apie Jėzaus gimimą ir Pauliaus pasakojime apie Abraomą ir Sarą minimi pagyvenę žmonės – jie išmoko būti dėmesingi Dievo žodžiams. Lygiai taip pat kaip ir žmonės, kurie per daugelį metų rėmėsi Dievo pažadais, jie įkūnija kantrumo ir tikėjimo tuo, kad Dievas lieka ištikimas savo tautai, dorybes. Jie taip pat yra tikėjimo ir vilties pavyzdys, net kai aplinkybės atrodo beviltiškos.

Ir galiausiai pagyvenę Biblijos veikėjai liudija apie senyvame amžiuje atsiveriančias

dideles galimybes: Zacharijas ir Elžbieta, Abraomas ir Sara, galbūt ir Nikodemas atskleidžia gebėjimą keistis, pradėti naują gyvenimą ir gyvenimo pabaigoje įgyvendinti savo svajones. Pasitikintieji Dievu nesutelkė dėmesio nei į savo praeitį, nei į tradicinius socialinius vaidmenis, nei į išmintus kelius, pasirinktus gyvenime anksčiau. Priešingai, jie lieka atviri, kad priimtų tai, ką Dievas nori duoti, atviri šviežiam, nuostabiam Dievo Dvasios veikimui, kaip pasakyta Joelio pranašystėje, kurią pacitavo Petras pamoksle Sekminių dieną: *Jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o senieji sapnuos sapnus* (Apd 2, 17; cit. JI 2, 28). [1] Priešingai, nei senas kunigas Elis (1 Sam 3, 1–9), pagyvenę veikėjai, apie kuriuos skaitome Naujajame Testamente, lieka atviri Dievo balsui ir atsiliepia į tai, ką išgirsta. Jie yra tie teisūs žmonės, apie kuriuos kalbama 92 psalmėje:

Teisusis klestės kaip palmė, augs kaip Libano kedras,

Viešpaties namuose pasodinti, jie žydės Dievo kiemuose,

neš vaisių senatvėje, bus sultingi ir žali, kad skelbtų Viešpaties teisumą.

Naujojo Testamento autoriams niekada net į galvą neatėjo patį senėjimo procesą apibūdinti kaip blogį, kurį reikia įveikti.

Jis yra mano uola ir Jame nėra neteisybės (Ps 92, 12–15).

Šventajame Rašte randame pasakojimų, kaip Dievas įeina į atskirų pagyvenusių žmonių gyvenimą, kad suteiktų jiems ypatingą dovaną ar pašaukimą.

Turbūt ne mažiau svarbu ir tai, kas apie pagyvenusius žmones Naujajame Testamente nepasakyta. Niekur kanoninėse Šventojo Rašto knygosose neskaitome, kad kiti jų gailėjo, su jais elgėsi niekinančiai ar į juos žvelgė iš aukšto. Pats senėjimas niekur neaprašomas kaip problema. Pa-

gyvenę žmonės niekur nėra apibūdinami kaip pasigailėjimo verti, neadekvatūs arba kaip beverčiai – neaktyvūs ir nenaudingi. Jie niekur nevaizduojami juokingai, kaip daugelyje šiuolaikinių vakarietiško apsakymų ir dramų. Priešingai, dėl jų amžiaus į juos žvelgiama kaip į tuos, kurie perduoda išmintį.

Mirtis laikoma priešū, kurį ateityje negalės Kristus (pvz., 1 Kor 15, 24–26), tačiau, atrodo, Naujojo Testamento autoriams niekada net į galvą neatėjo patį senėjimo procesą apibūdinti kaip blogį, kurį reikia įveikti. Tokiu būdu Naujasis Testamentas siūlo alternatyvų supratimą, kurio kontekste šiuolaikinė, populiari nuomonė apie senėjimą kaip apie problemą gali atrodyti nesuprantama ir žalinga.

[1] Ši eilutė judėjų tekste ir Septuagintoje pažymėta kaip JI 3, 1. Lukas, cituodamas šį tekstą Apd 2, 17, pakeičia sakinį, pabrėždamas žodį „senieji“.

Bus daugiau

Iš knygos

**„The Christian Practice of Growing Old“
vertė Jūratė Budko**

Ar esi pažado žmogus?

JURGA KAROSAITĖ

Kaip lietus ir sniegas krinta iš dangaus ir nesugrįžta, bet sudrėkina žemę, padaro ją derlingą ir duoda sėklos sėjėjui bei duonos valgytojui, taip ir mano žodis, kuris išeina iš mano burnos, negrįš tuščias, bet įvykdys mano valią ir atliks tai, kam yra siųstas (Iz 55, 10–11).

Dievui patinka pažadėti... ir paliudyti savo ištikimybę. Jis siunčia savo Žodį tiems, kurie trokšta sekti Juo ir regėti nuostabius dalykus savo gyvenime ir aplinkui. Jis patiki savo Žodį tiems, kurie pasiruošę įveikti didelius sunkumus, išverti persekiojimus, kad tikėjimu ir kantrybe paveldėtų pažadus. Jie pasiryžę susidurti su atmetimu ir panieka, nes žino, kad prieš ginklai nukreipti ne prieš juos, bet prieš Žodį. Jie miršta Žodyje, kaip ta sėkla, krentanti į žemę. Jie gyvena tik dėl Žodžio, nes tai daug daugiau, nei kada galėjo pasvajoti. Jie žino, kad Dievo atsakymai daug didesni už jų prašymus.

Kokia didžiulė privilegija tikėjimu nešioti Viešpaties pažadus! Kokia malonė liudyti Jo ištikimybę, matyti atsakymus, pranokstančius didžiausius lūkesčius! Jo Žodyje esanti gyvybė nugali bet kokį pasipriešinimą. Tu, kaip ir Juozapas, gali būti įmestas į duobę, gundomas, uždarytas į kalėjimą, iškentėti pažeminimą ir atmetimą, bet jei esi pažado žmogus, tavyje esančio Žodžio niekas neįveiks. Nebent pats atsisakysi Jo pažado... ir pasirinksi lengvesnį kelią – tiesiog gyventi „gerą gyvenimą“. Pasitenkinsi mažu, kai Jis nori duoti tau šulinius, kurių nekasei, vynuogynus, kurių nesodinai, kad ne tik tu valgytum ir pasisotintum, bet ir pamaitintum ištisas minias...

Žodis padaro tave tokį, kokiu Jis pašaukė tave būti, kad galėtum bendradarbiauti su tavimi ir įvykdyti savo tikslus žemėje, kad Jo karalystė taptu tavo patyrimu, kuriuo daliniesi, o ne tik gražiai skambančia teorija apie būsimuosius laikus ir dangų. Danguis paguodos išgyvenimas visada turi įžiebtį

troškimą „kaip danguje, taip ir žemėje“. Tai tavo užduotis. Tai Dievo tikslas per tave šioje žemėje. Jei neatpažįsti šio Dievo tikslo, tuomet prisidengdamas „dangaus troškimu“ nori tik pabėgti iš šios žemės. Kai tavo svajonės apie dangų pripildytos savanaudiškumo ir egoizmo, tampa religingai nuobodūs... gyveni be jėgos, esi nuolat nepatenkintas, pasyvus, liūdnas ir pavargęs. Iš tiesų esi atšales nuo tikrų santykių su Kristumi. Klaidingas dangaus suvokimas veda į neviltingą ir atima džiaugsmą.

Ar trokšti tapti Jo karžygiu ir bendradarbiu? Tuomet privalai keisti savo požiūrį į dangų. Turi atsiverti dangui, ir leisti jam patekti į tave! Tai tavo uždavinys ir tikslas Kristuje. Turi tapti pažado „kaip danguje, taip ir žemėje“ žmogumi, kuris labiausiai trokšta matyti Jo Žodžio išsipildymą šioje žemėje.

Ar leisi dangui lietus per tave į šią žemę? Atverk savo širdį Jam, leisk Žodžiui sugriauti tavo neteisingo supratimo sienas, atnaujinti mąstymą, uždegti troškimą matyti neįmanomus dalykus. Tuomet tikėjimu įsitvirtinsi nematomoje realybėje ir tapsi tarsi magnetas, „pritraukiantis“ dangų į kiekvieną situaciją, reikalaujančią pokyčių. Kristus trokšta gyventi per tave ir nešti šlovingą Tėvo meilės liudijimą pasauliui.

Išganymas pagal K. S. Luisą

DARIUS ŠIRVYS

Kalbama, kad kai kurie Oksfordo ir Kembridžo universitetų studentai ne nenumanydavo[1], kad seras Klaivas Steiplas Luisas (Clive Staples Lewis (1898–1963) buvo ne vien tik puikus anglų literatūros profesorius bei Viduramžių ir Renesanso laikų anglų kalbos katedros vedėjas Kembridže. Darbo vietoje jis dažniausiai nutylėdavo apie savo įsitikinimus, tačiau šiandien jo liudijimas apie tikėjimą tapo žinomas milijonams skaitytojų. Daugelyje savo raštų K. S. Luisas kalba apie kelią pas Dievą. Tad koks yra išganymas pagal K. S. Luisą? Pamėginkime atsakyti į šį klausimą.

Gyvenimas, darbai ir pažiūros

K. S. Luisas žinomas kaip anglų literatūrologas, novelistas ir krikščionybės apologetas. Gimęs Šiaurės Airijoje, Belfasto, nuo 1924 m. jis dėstė klasikinę anglų literatūrą Oksfordo Magdalenos koledže (1925–1954). 1920 m. rašytojas atsivertė iš pradžių į teizmą, po to į krikščionybę ir vadino save teistu empiriku – protu priėjęs išvados apie Dievo egzistavimą.

Savo autobiografiniuose veikaluose „Piligrimo grįžimas“ (*Pilgrims Regress: An Allegorical Apology for Christianity, Reason, and Romanticism*) (1933) ir „Apstulbintas džiaugsmo“ (*Surprised by Joy*, 1955) jis laikosi „sehnsucht“ koncepcijos, t. y. begalybės ar amžinybės troškimo kaip motyvuojančio faktoriaus savo atsivertime – šio jausmo pagrindu jis ir kuria savo apologetiką. K. S. Luiso teologiniai raštai išgarsėjo dėl stiliaus aiškumo, skaidrumo ir loginės įtaigos. „Stebuklai“ (*Miracles: A Preliminary Study*, 1947; red. 1960) ir „Kancios problema“ (*Problem of Pain*, 1940) – patys žinomiausi jo krikščioniškos apologetikos darbai. „Žmogaus panaikinimas“ (*Abolition of Man*, 1943) – tai filosofinis veikalas, pateikiantis moralinio ir prigimtinio įstatymo įrodymus. „Kipšo laišakai“ (*Screwtape Letters*, 1943) ir „Didžiosios skyrybos“ (*Great Divorce*, 1946) – fantastinės novelės, mėginančios tyrinėti pagundymo prigimtį ir atpirkimo patirtį.

K. S. Luiso raštai pasižymi gražia kalba ir mito svarba – jo mitopoetiniai darbai tapo klasika. Mitas, anot jo, yra transcendentinė tiesos kalba, neišreiškiamą racionalia ter-

minologija, bet galinti pažadinti skaitytojo vaizduotę[2]. K. S. Luiso draugas Garis Fryzenas (Garry Friesen) yra pasakęs: „K. S. Luisas tapo viskuo visiems savo skaitytojams.“ Dankanas Spreigas (Duncan Sprague) pastebi, kad vaiko širdžiai jis sukūrė Narniją ir liūtą Aslaną, mokslinės fantastikos mėgėjams – Perelandrą su Ransomu, filosofui ir teologui jis kalba apie skausmo problemą, stebuklus, krikščionybės doktrinas ir filosofiją. Mitų gerbėjams jis kuria mitus, su kenčiančiais dalinasi apie sielvartą ir maldą, besizavintiems ritmu ir rimu jis rašo poeziją, susirūpinusiems apie gyvenimą po mirties – apie dangų, pragarą ir velnio klastas[3].

Luisas yra eklektiškas mąstytojas – jo darbuose atsispindi ne tik Dantė, Spenseris, Miltonas, bet ir šiuolaikiniai rašytojai – Džordžas Makdonaldas (George MacDonald), G. K. Čestertonas (G. K. Chesterton), jaučiama ir jo draugų – Čarlzo Viljamso (Charles Williams) ir J. R. R. Tolkienu įtaka. K. S. Luiso teologija yra ortodoksali ir praktinė, empiriška ir grįsta žmogaus gyvenimiška patirtimi[4]. K. S. Luisas kritiškai vertina tiek natūralistinių, tiek teistinių determinizmą[5], kurio laikėsi, pavyzdžiui, Liuteris, Džonatanas Edvardas (Jonathan Edwards), ir buvo aiškus laisvos valios, apsisprendimo teorijos[6] šalininkas. Jis, kaip ir Tomas Akvinielis, buvo įsitikinęs, kad patys žmonės nulemia savo gyvenimą savo pačių apsisprendimu ir nėra jokių apriorinių (nepriklausančių nuo patyrimo – red. past.) veiksmų, galinčių jį veikti; tad išgelbėti bus visi, kurie pasirenka išgelbėjimą. Šiuo

požiūriu, žmogaus veiksmas priklauso tik nuo jo paties.

Kaip ir kiti apsisprendimo teorijos šalininkai, K. S. Luisas sutinka, kad aplinka ir paveldimumas veikia žmogaus elgesį, tačiau neigia, kad šie faktoriai yra viską nulemiantys. Negyvi daiktai nesikeičia be išorinio poveikio, bet gyvi yra gabūs nukreipti savo veiksmus[7]. Pateiksiu tokio jo samprotavimo pavyzdį: „<...> jei Dievas numatytų mūsų ateities veiksmus, būtų labai sunku suprasti, kaip galime būti laisvi jų neatlikti. Bet, tarkim, kad Dievas yra už ir virš laiko linijos. Tada tai, ką mes vadiname „rytoj“, Jam matoma taip pat kaip ir tai, ką mes vadiname „šiandien“. Visos dienos Dievui yra „dabar“. Jis ne prisimena, ką jūs darėte vakar, o tiesiog mato jus tai darantį: nes, nors jums rytojaus dar nėra, Jam jis yra. Juk jūs nemanote, jog jūsų veiksmas šią akimirką yra mažiau laisvi todėl, kad Dievas žino, ką darote. Lygiai taip Jis žino ir jūsų rytojaus veiksmus – nes Jis jau yra rytdienoje ir gali tiesiog stebėti jus. Tam tikra prasme Jis nežino jūsų veiksmo, kol jo neatlikote; bet kita vertus, momentas, kada juos atliksite, Jam jau yra „dabar“ [8].

**Doktrinos nėra
Dievas, o tik
savotiškas žemėlapis,
paremtas patyrimais
šimtų žmonių,
tikrai išgyvenusių
susitikimą su Dievu.**

Išganymo teologija

Vargu ar įmanoma tiksliai „suklasifikuoti“ K. S. Luiso teologines pažiūras, dėstant jas į sisteminę teologijos stalčių, juo labiau, kad pats rašytojas, atrodo, savęs net nelaike teologu ir kukliai vertino savo sugebėjimus šioje srityje: „Nuo to laiko, kai tapau krikščionimi, man atrodo, jog geriausia, gal ir vienintelė, paslauga, kurią galėčiau suteikti savo netikintiems kaimynams, – aiškinti ir ginti tą tikėjimą, kuris visais laikais buvo bendras beveik visiems krikščionims. Taip manyti turėjau keletą priešasčių. Pirmiausia dalykai, skiriantys krikščionis vienus nuo kitų, apima „aukš-

tosios“ teologijos ar netgi sudėtingus Bažnyčios istorijos klausimus, kuriuos galėtų išspręsti tikrai puikūs žinovai. Mano protui tai būtų per didelis kšnis ir, užuot padėjęs kitiems, pats turėčiau šauktis pagalbos“[9].

Nepuoselėdamas didelių ambicijų kaip teologas, vis dėlto K. S. Luisas negalėjo apsieiti be teologijos. Jo įsitikinimu, „doktrinos nėra Dievas, o tik savotiškas žemėlapis, paremtas patyrimais šimtų žmonių, tikrai išgyvenusių susitikimą su Dievu“[10]. Norėdami kur nors nuvykti, anot jo, be šio žemėlapio neapsieisime, ypač šiais laikais: „Kitaip tariant, teologija yra praktiška, ypač dabar. Seniau, kai buvo mažiau švietimo ir diskusijų, galbūt buvo įmanoma išsiversti su keletu paprastų sampratų apie Dievą. Bet dabar to neužtenka. Kiekvienas skaito, kiekvienas girdi diskutuojant. Vadinasi, jei jūs nesidomite teologija, tai nereiškia, kad neturite jokios Dievo sampratos. Tiesiog jūs turite daug klaidingų sampratų – blogų, supainiotų, pasenusių. Nes labai daug Dievo sampratų, kurios šiandien pateikiamos kaip naujos, paprasčiausiai yra prieš daugelį šimtmečių rimtų teologų tyrinėtoms ir atmetoms. Pasitenkinti populiaria šiuolaikinės Anglijos religija yra atsilikimas – tarsi tikėti, kad žemė plokščia“[11].

K. S. Luiso ranka braižytas teologijos „žemėlapis“ atskleidžia autoriaus krikščioniškus įsitikinimus, bet tuo pat metu yra pilnas staigmenų ir netikėtumų. Jame atrandame ne tik krikščionims svarbias tiesas, ortodoksalių požiūrį į Trejybę ir Kristaus dievybę, bet ir kai ką daugiau, kas nustebina ir sudomina ieškoti toliau, tarsi stovėtum prie stebuklingos drabužių spintos... K. S. Luiso, literatūros profesoriaus, teologija nesistemiška ir labiau primena teologinių koncepcijų tyrimą, kuriame dažnai svarstoma, o kai kuriuose darbuose pasitelkiamas

elementais, kurie derinasi su krikščionybe – taip jie priklauso Kristui to nė nežinodami. Pavyzdžiui, geros valios budistas gali būti skatinamas vis labiau susitelkti prie budistinio mokymo apie gailestingumą ir į antrą planą nustumti kitas budizmo doktrinas (nors jis gali sakyti, kad tebetiki jomis“[17].

Reikėtų pasakyti, kad nei to meto liberalūs, nei konservatyvūs teologai K. S. Luiso negalėjo laikyti „saviškiu“. Liberalams kliuvo K. S. Luiso kritiškas nusistatymas jų puoselėto biblinio kriticizmo atžvilgiu, o konservatorius gąsdino jo požiūris į Biblijos neklytamumą. Atpirkimo teorijos atžvilgiu lieka neaišku, kokiai iš egzistuojančių teorijų[13] K. S. Luisas pritaria, nes, kaip teigia Džeimsas Taunsendas (James Townsend), Luisas sąmoningai vengė apsiriboti viena iš jų: „Kristaus mirtis atpirko žmogų iš nuodėmės, bet aš negaliu pasakyti pagal kokias teorijas tai įvyko“[14]. Atpirkimas yra labai platus ir gilus, su niekuo nepalyginamas, sunkiai suvokiamas, tad kiekviena iš teorijų gali pabrėžti tik vieną ar kitą aspektą, bet negali paaiškinti viso atpirkimo[15] – manau, kad tai ir yra tokio atsargumo priežastis.

Į klausimą, ar gali krikščionis prarasti išgelbėjimą, laikydamasis arminianistinio požiūrio[16], K. S. Luisas atsakytų „taip“ ir čia pat pridurtų (jau peržengdamas arminianizmo ribas), kad išgelbėti gali būti ir nekrikščionys: „Pasaulio nesudaro šimtaprocentiniai krikščionys ir šimtaprocentiniai nekrikščionys. Esama žmonių (ir labai daug), kurie pamažu nustoja buvę krikščionimis, bet vis dar vadinasi tuo vardu; kai kurie iš jų dvasininkai. Yra ir tokių, kurie pamažu tampa krikščionimis, nors jie dar taip savęs nevadina. Taip pat yra žmonių, nepriimančių viso krikščionybės mokymo apie Kristų, bet juos taip stipriai žavi Jo Asmenybė, kad jie jam priklauso daug labiau, negu patys tai suvokia. Yra kitas religijas išpažįstančių žmonių, kuriuos slapta Dievo įtaka skatina susitelkti ties tais savo religijų

elementais, kurie derinasi su krikščionybe – taip jie priklauso Kristui to nė nežinodami. Pavyzdžiui, geros valios budistas gali būti skatinamas vis labiau susitelkti prie budistinio mokymo apie gailestingumą ir į antrą planą nustumti kitas budizmo doktrinas (nors jis gali sakyti, kad tebetiki jomis“[17].

K. S. Luisas kalbėdavo, kad prieš įtikėjimą žmonės dažnai būna įsitikinę, jog turi kažką ypatingo nuveikti, tačiau krikščionybė pirmiausia sudaužo šį įsitikinimą, kad suprastume, jog pas Dievą nieko negalima užsidirbti.

„Aš negalėčiau patikėti, kad 999 religijos yra visiškai klaidingos ir yra tik viena teisinga. <...> Mes nesakome, kad visos kitos religijos yra visiškai klaidingos, bet tvirtiname, kad Kristuje viskas, kas yra teisinga, kitose religijose priimama ir išstobulinama. <...> Mes žinome, kad niekas negali būti išgelbėtas be Kristaus; bet mes nežinome, ar gali būti per Jį išgelbėti tik tie, kurie pažįsta Jį“[18].

Savitas K. S. Luiso požiūris kartais labiau primena katalikiškąją, o ne evangelikiškąją teologiją. A. N. Vilsonas (A. N. Wilson) teigia, kad „jei atgimusio evangeliko ženklų laikytume jo atsivadavimą Pauliaus laiškam, konkrečiai, išteisinimo per tikėjimą doktrinai, tuomet tik labai nedidelis skaičius atsivertusių krikščionių būtų mažiau evangeliški nei Luisas“. Džeimsas Taunsendas cituoja vieną metodistų tarnautoją, kuris knygos „Tiesiog krikščionybė“ apžvalgoje priekaištuoja autoriui, jog šis net nepamini išteisinimo tikėjimu – pagrindinės krikščioniškos doktrinos. Panašiai ir žymus evangelikų teologas Dž. I. Pakeris (J. I. Packer) pastebi, kad K. S. Luisas nepamini išteisinimo tikėjimu doktrinos, nors akivaizdžiai pritaria krikšto regeneracijos sampratai[19].

Išganymas pagal K. S. Luisą

Atkelta iš 29 p.

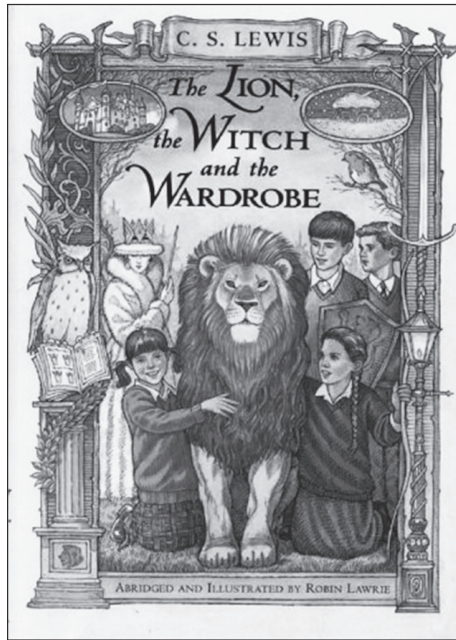
Tačiau K. S. Luisas daug kalba apie malonę. Jis įsitikinęs, kad mūsų kūne nėra nieko gero, ir kad esame išgelbėti tik iš malonės. Alegorijoje „Didžiosios skyrybos“ autorius meistriškai atskleidžia Dievo malonės svarbą žmogaus išgelbėjime:

– Nagi, pažvelk į mane, – sudavė sau į krūtinę šmėkla (nepasigirdo jokio garso). – Visą gyvenimą žengiau tiesiai. Nesakau, kad buvau religingas, ir nemanau, kad neturėjau trūkumų, anaiptol. Bet visą gyvenimą stengiausi kaip galėdamas geriau, supranti? Stengiausi dėl kiekvieno, toks buvau žmogus. Niekada neprašydavau to, kas man nepriklausė. Jei norėdavau gerti, susimokėdavau, o jei imdavau algą, tai už atliktą darbą, aišku? <...> Nieko neprašau, tik kas man teisėtai priklauso. <...> Bet aš, kaip ir tu, turiu gauti tai, kas man teisėtai priklauso, supranti? <...> Neprašau niekieno, atsiprašant, meilės aukos.

– Tai prašyk. Tučtuojau. Prašyk Meilės aukos. Čia viskas duodama prašantiems ir niekas neperkama[20].

K. S. Luisas kalbėdavo, kad prieš įtikėjimą žmonės dažnai būna įsitikinę, jog turi kažką ypatingo nuveikti, tačiau krikščionybė pirmiausia sudaužo šį įsitikinimą, kad suprastume, jog pas Dievą nieko negalima užsidirbti. Jis laukia, kada pagaliau suprasime, kad esame nepajėgūs jokiems žygdarbiams, nors galime Jam atiduoti savo skolas. Anot K. S. Luiso, pabudę iš miego, suvokiame savo bankrotą ir pasakome Dievui: „Tu turi tai padaryti. Aš pats to padaryti negaliu.“ Kristus mums dovanoja viską už dyką![21] Kaip ir Liuteris, K. S. Luisas suvokia, kad be Dievo malonės jis yra apgailėtinas: „Savo šviesiausiais gyvenimo momentais aš ne tik negalvoju, koks esu puikus žmogus, bet suvoku savo šlykštumą. Į kai kuriuos savo darbus galiu žiūrėti su pasibaisėjimu ir pasišlykštėjimu“ [22].

Viename interviu K. S. Luisas sako, kad „nepakanka atsikratyti nuodėmių – turime tikėti į Tą, kuris iš jų gelbsti; nepakanka pripažinti, jog esame nusidėjėliai, turime tikėti Gelbėtoju, kuris mus gelbsti iš nuodėmių“. Anot Viljamo Liuterio Vaito (William Luther White), K. S. Luisas laikėsi įsitikinimo, kad

tikėjimas ir dvasinis gyvenimas yra Dievo malonės, o ne žmogaus moralinių pastangų vaisius[23]. Į klausimą, ar įmanoma gyventi teisingą, gerą gyvenimą be krikščionybės, rašytojas atsakė, kad krikščionybė išmokys jus tiesos, kad tai neįmanoma (net 24 valandas) savo moralinėmis pastangomis.

K. S. Luisas buvo paprastas ir ištikimas Anglijos bažnyčios narys, besilaikantis atokiai nuo bažnytinės politikos dalykų[24], bet ne nuo jos lankymo ir pagarbaus požiūrio į sakramentus. Jis pasisakė už krikšto regeneraciją (Dž. I. Parkeris manė, kad iki kraštutinumo) bei brangino Komuniją. „Mano įsitikinimą apie sakramentus daugelis modernių teologų tikriausiai pavadintų magišku“, – kažkur svarstė garsus anglikonas. Praėjus keleriems metams po savo atsivertimo, Luisas padarė, anot jo paties, patį sunkiausią sprendimą savo gyvenime – priėjo ausinės išpažinties. Po to tai jis darė reguliariai[25].

Apibendrindamas K. S. Luiso eschatologinę sampratą, Ričardas Kaningamas (Richard Cunningham) teigė, jog šis tikėjo „skaistykla, dangumi, pragaru, antruoju atėjimu, kūno prisikėlimu ir teismu“. Kadangi malda už mirusiuosius ir skaistykla yra vienas su kitu glaudžiai susiję dalykai, tad ir K. S. Luisas tikėjo malda už mirusiuosius ir

po žmonos mirties už ją meldėsi, nors, kaip pats yra pasakęs, jo skaistyklės supratimas kitoks nei Romos katalikų. Anglikoniškoji Luiso skaistykla reikalinga išgelbėtųjų apvalymui ir, be abejo, nieko bendro neturi su viduramžiškąja jos versija. Žinoma, kad ir kokia ji būtų, daugelis evangelikų tam prieštarautų ir teigtų, jog apvalymas buvo įvykdytas Kristuje ant kryžiaus (Hbr 1, 3; 9, 15; 10, 2. 17–18)[26].

Negalima nutylėti, kad K. S. Luisas vaizdingai rašė ir apie dangų, ir apie pragarą. Įsimintiniausia jo mintis šia tema yra ta, kad žmogus negali būti paimtas ar nusiųstas į pragarą, nes ten įmanoma patekti tik savo paties noru – pragaro durys, anot Luiso, užsidaro iš vidaus. Šį principą iliustruoja „Didžiosios skyrybos“, kuriose tik vienas autobuso keleivis pasirinko dangų, o daugelis kitų – kančią. K. S. Luisas tiki, kad nuodėmė susilauks teisingo atlygio, tačiau dvejoja, ar niūri realybė tikrai yra tokia, kokią žmonės yra linkę įsivaizduoti[27], kokiame pavidale (mentalinėje plotmėje ar realiame pomirtiniame pasaulyje) ji yra ir kaip ilgai tęsis. Nors tokio K. S. Luiso požiūrio vėl neišeina priskirti prie tipiškai evangeliško, tačiau jis primena, kad Šventajame Rašte naudojama simbolinė kalba, pasakojant apie anapusinę tikrovę. Apie ją mums kalba ne tik „pragaros ugnis“ (Mt 5, 22), bet ir „ugnis, kuri negešta“ (Mk 9, 43), „tamsybės“ (Mt 8, 12), „kirminas, kuris nemiršta“ (Mk 9, 48), „verksmas ir dantų griežimas“ (Lk 13, 28). Kai tokia terminų įvairovė, derėtų vengti kategoriškumo ir pernelyg nesupaprastinti niūrios anapusinės tikrovės[28].

Išvados

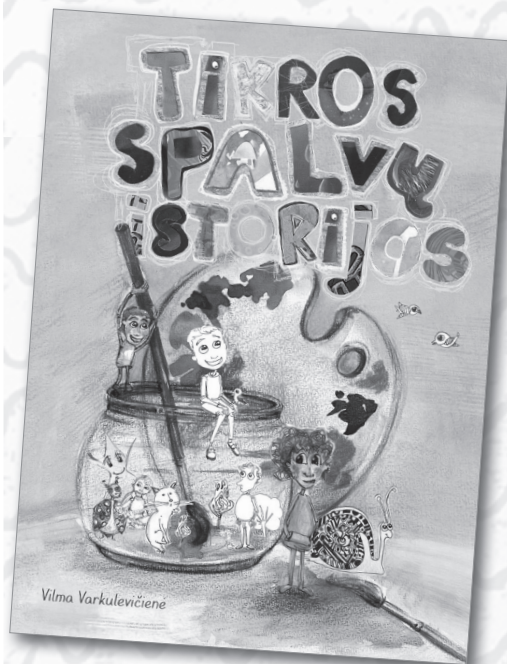
K. S. Luiso teologinės pažiūros formavosi nepriklausomai nuo įvairių XX a. teologinės minties mokyklų ir judėjimų. Kaip asmenybė jis brenavo savitame klasikinės literatūros, mitų ir išgyvenimų pasaulyje, kol galiausiai neeilinio savo talento dėka daugeliui tapo... tiesiog K. S. Luisas.

Jis pašventė savo talentą, kad parodytų pasauliui, kokia iš tiesų yra krikščionybė, ir todėl šiandien K. S. Luisą skaito, priima ir net savinasi daugelis krikščioniškų denominacijų – nuo Romos katalikų iki protestantų, nuo konservatyvių baptistų iki charizminių sekmininkų, nuo liberalų iki fundamentalistų[29]. Galbūt ne su visais jo teologiniais įsitikinimais sutinkame, tačiau tikrai negalime nesutikti su tiesiog krikščionyste, kuria K. S. Luisas tikėjo ir gyveno.

Išsamų naudotos literatūros sąrašą ir nuorodas rasite svetainėje evangelija.lt

„Kad širdelėje būtų šviesiau“ – giesmelės šv. Kalėdų ir šv. Velykų laikotarpiui, lopšinės ir kitos autorinės dainos, skambėjusios žurnalo „Vakaro žvaigždėlė“ kompaktinėse plokštelėse. Tai „Vakaro žvaigždėlės“ bibliotekos leidinys, skirtas ikimokyklinio meninio ugdymo (muzikos) pedagogams, jaunesniojo ir vyresniojo mokyklinio amžiaus vaikams, tėvams ir visiems, mėgstantiems muziką.

Vilmos Varkulevičienės knygelėje „Tikros spalvų istorijos“ rasite dar negirdėtų istorijų apie džiaugsmą ir liūdesį, draugystę ir ilgesį, norą užaugti ir net apie kompiuterio nelaisvę.

Spalvingi pasakojimai apie, rodos, kasdienius dalykus privers susimąstyti. Iš pirmo žvilgsnio paprastose pasakose gvildenami ne tik vaikams, bet tėveliams svarbūs klausimai: kodėl svarbu susidraugauti su liūdesiu? Kur gyvena džiaugsmas? Kada vaikai suauga? Kodėl pasiilgstama namų? Kodėl svarbu klausytis? Ar reikia svajoti? Ar tikrai kompiuteris geriausias draugas?

„Sraigiu nuotykių ir užduotėlės“ – knyga skirta ikimokyklinio ir jaunesniojo mokyklinio amžiaus vaikams. Kartu su sraigutėmis vaikai patirs smagių nuotykių, drauge mokysis kalbos kultūros bei atliks įvairias užduotis.

Plaukiant prieš srovę

Konferencija SEKULIARIZACIJA IR BAŽNYČIA XXI AMŽIUJE

2016 m. vasario 27 d.

Evangelija ir sekularizacija (Willemas A. VanGemerenas)
 Europos sekularizmas ir jo recepcija postkomunistinėje Lietuvoje (Stephenas M. Garrettas)
 Socialinė Bažnyčios atsakomybė sekuliarioje visuomenėje (Holgeris Lahayne)
 Sekularizmo perkeitimas: Kristaus tremties grožis pasaulyje (Stephenas M. Garrettas)
 Evangelija ir doras gyvenimas (Willemas A. VanGemerenas)
 Diskusijų forumas, klausimai – atsakymai

Vilniaus bažnyčioje „Tikėjimo žodis“, Gilužio g. 15
 Registracijos mokestis – 5 Eur. Būtina išankstinė registracija www.evangelija.lt
 arba el. paštu t.zodis@btz.lt iki 2016 m. vasario 22 d.

KVIEČIAME Į BAŽNYČIŲ SUSIRINKIMUS

VILNIAUS KRAŠTE

VILNIUJE – Gilužio g. 15 sekmadieniais 11 val., ketvirtadieniais 18.30 val.
 PANEVĖŽYJE – Urbšio g. 1 (4 a.) sekmadieniais 11 val., trečiadieniais 18.30 val.
 UTENOJE – Aukštakalnio g. 62 (2 a.) sekmadieniais 11 val.
 IGNALINOJE – „Skaptuko“ galerija Ažušilės g. 15 sekmadieniais 10 val.
 UKMERGĖJE – Miškų g. 29 sekmadieniais 11 val.
 ZARASUOSE – Šiaulių g. 32/61 sekmadieniais 12 val., trečiadieniais 18.30 val.
 ANYKŠČIUOSE – A. Baranausko a. 14 (3 a.) sekmadieniais 11 val.
 KUPIŠKYJE – Krantinės g. 10-12 sekmadieniais 15 val.
 ROKIŠKYJE – Nepriklausomybės a. 31A (2 a.) sekmadieniais 12 val.
 ŠVENČIONĖLIUOSE – Žemutinė g. 35 B-28 sekmadieniais 10 val.

VIEVYJE – Kultūros centre, Trakų g. 7, paskutinį mėnesio sekmadienį 11 val.
 VISAGINE – Parko g. 11-18 sekmadieniais 15 val.

KAUNO KRAŠTE

KAUNE – M. K. Čiurlionio g. 5 (įėjimas kieme) sekmadieniais 11 val., Seniaivos pl. 8A trečiadieniais 18.30 val.
 JONAVOJE – Sodų g. 19 (įėjimas iš kiemo pusės) sekmadieniais 10 val., antradieniais 18.30 val.
 ALYTUJE – Kalniškės g. 2B sekmadieniais 11 val., trečiadieniais 18.30 val.
 MARIJAMPOLĖJE – Vytauto g. 32 (2 a., įėjimas iš šono) sekmadieniais 11 val.
 KĖDAINUOSE – Birutės g. 14 sekmadieniais 11 val., trečiadieniais 18 val.
 DRUSKININKUOSE – Sveikatos g. 3/Veisiejų g. 29 sekmadieniais 10 val.
 ELEKTRĖNUOSE – Rungos g. 14 (2 a.) sekmadieniais 11 val.
 PRIENUOSE – Siauroji g. 3A sekmadieniais 12 val.
 RASEINIUOSE – Jaunimo g. 2 (3 a.) sekmadieniais 11 val., antradieniais 18 val.

ŠIAULIŲ KRAŠTE

ŠIAULIUOSE – Polifonijos salė (Aušros al. 15) sekmadieniais 11 val.
 KURŠĖNUOSE – Daugėlių g. 83 sekmadieniais 11 val.
 NAKMENĖJE – Nepriklausomybės g. 20 sekmadieniais 11 val.
 RADVILIŠKYJE – Laisvės alėja 8 sekmadieniais 11 val.
 TAURAGĖJE – Birutės g. 13 sekmadieniais 11 val.
 PASVALYJE – Svalios g. 16 sekmadieniais 11 val.
 SKUODE – J. Basanavičiaus g. 33 sekmadieniais 16 val.
 AKMENĖJE – Stoties g. 30 antradieniais 19 val.
 JURBARKE – Kęstučio g. 26-30 sekmadieniais 15 val.
 VENTOJE – Ventos g. 20-50 ketvirtadieniais 19 val.
 PAPILĖJE – Rudens g. 16 šeštadieniais 11 val.

KLAIPĖDOS KRAŠTE

GARGŽDUOSE – Laugalių g. 9 sekmadieniais 11 val.

UŽSIENYJE

DUBLINE (AIRIJA) – Evangeliška Dublino lietuvių bendruomenė, 28A Pearse Str. sekmadieniais 14 val.
 LONDONE (JUNGTINĖ KARALYSTĖ) – Lietuvių krikščionių bažnyčia Londone, 698 Woolwich Road, Woolwich, London, SE78LQ, sekmadieniais 11 val.

Ganytojas

Redaktorė Sonata

Aleksandravičienė

Redakcinė kolegija:

Gabrielius Lukošius,

Anželika Krikštaponienė,

Darius Širvys,

Žaneta Lazauskaitė.

Dizainerė-maketuotoja:

Rūta Žebuolytė

Kalbos redaktorės:

Sonata Aleksandravičienė

Žaneta Lazauskaitė

„Ganytojo“ redakcijų adresai:

Gilužio g. 15, 06202

Vilnius,

tel. (8-5) 240 63 24,

El. paštas: ganytojas.btz@gmail.com

Seniaivos pl. 8A, 46386

Kaunas,

tel. (8-37) 39 07 90,